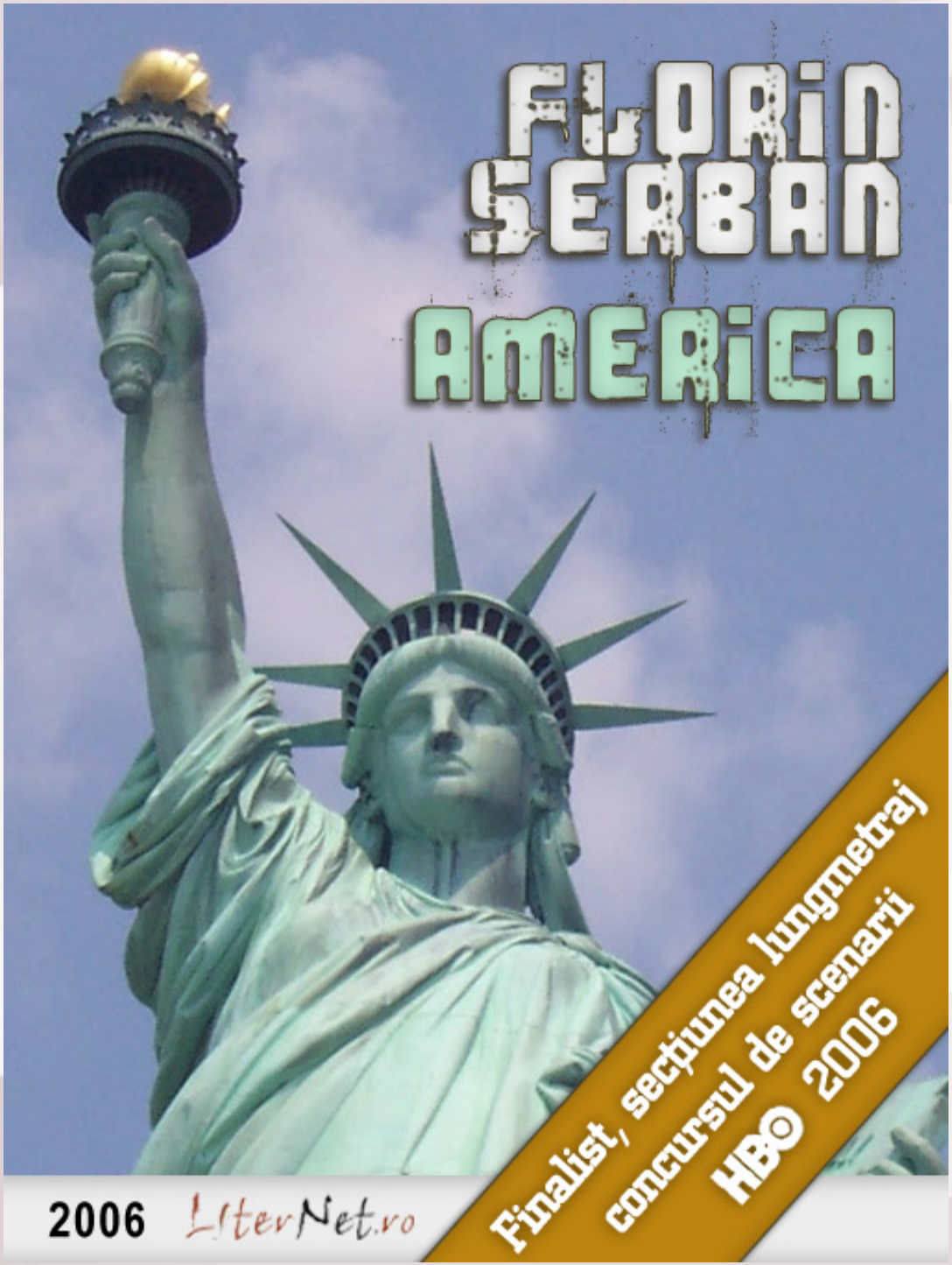

EDITURA LITERNET

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@literne t.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader: Anca Şerban anca@literne t.ro

Corectură: Mariana Danica, Gabriela Barbur

Coperta: © 2006 Dan Mihu (prelucrare după o imagine de pe http://www.sxc.hu)

Text: © 2006 Florin Şerban. Toate drepturile rezervate autorului.

© 2006 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN-10: 973-7893-88-3
ISBN-13: 978-973-7893-88-8

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro office@literne t.ro

America

EDITURA LITERNET, 2006

Ambianţă: stradă la marginea oraşului. Ecran negru.
Secunde.
Titlu: România. 1993. vară.
Zgomotul străzii continuă.

EXTERIOR. TERASĂ. RESTAURANT. AMIAZĂ.

Restaurant ieftin şi murdar: mese de metal, scaune de metal, un grătar pentru mici într-un colţ, două containere pentru gunoi, fără capac, lângă intrare. Într-unul dintre ele, O PISICĂ mănâncă resturi.
La una dintre mese stau DOI BĂTRÂNI. În tăcere, cei doi beau un lichid incolor din paharele mici şi fumează. Plase de rafie odihnesc la picioarele lor.
La masa vecină, ANTON (28) soarbe din ceaşca de cafea. Înalt, subţire, nepieptănat. Faţă uşor buhăită. Ochi mari, negri, încercănaţi, pătrunzători. Pantaloni vechi de stofă, cămaşă neagră decolorată de spălări.
ANGELA (18) stă în colţul opus, lângă intrarea în restaurant. Brunetă, ten închis, rujată strident, păr buclat strâns într-o coadă la spate. Chip rotund, o frumuseţe vulgară şi adolescentină. Poartă o fustă scurtă din piele şi un tricou alb, mulat. Soarbe cafeaua cu înghiţituri mici; fumează.
Anton priveşte către cei doi bătrâni, apoi îşi mută privirea către Angela; doar pentru câteva secunde. Scoate un pachet de ţigări din buzunar, scoate o ţigară şi o aprinde. Trage un fum, priveşte din nou către Angela.
Angela îl priveşte şi... zâmbeşte.
Anton îi răspunde cu un zâmbet de complezenţă.
Angela se ridică, îşi ia cafeaua şi poşeta, apoi se îndreaptă către masa lui Anton. Se aşează la masă şi zâmbeşte.
Anton o priveşte fix.

Angela ridică sprâncenele a aşteptare.
Anton continuă să o privească fix.

ANGELA

Eu sunt Angela...

Cei doi se privesc în tăcere.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI.

Gemete: sex.
Fereastra neacoperită de perdele dă în bulevard, iar prin sticla murdară se văd doar încălţările trecătorilor: camera e la demisol.
Gemete.
Mobilă veche, cojită de vreme.
Într-un colţ, o perdea maschează un duş.
Gemete.
Resturi de hârtie, cărţi, resturile unui prânz, sticle goale...
Gemete.
O HARTĂ pe unul dintre pereţi: Statele Unite ale Americii.
Gemetele cresc în intensitate...

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI. (MINUTE MAI TÂRZIU)

Anton stă în pat, cu spatele sprijinit de perete. Fumează. Priveşte fix la Angela, ca şi cum ar fi prima femeie goală pe care a văzut-o.
În picioare, lîngă pat, Angela îşi ia chiloţii de pe scaun. Priveşte către Anton în timp ce îşi trage chiloţii. Se opreşte...

ANGELA

Ce te uiţi aşa la mine?

Anton trage un fum din ţigară.
Secunde... Anton ridică din umeri: „Fără motiv".
Angela e îmbrăcată. Priveşte către Anton.
Anton o priveşte fix.
Angela zâmbeşte.

ANGELA

Fumez o ţigară şi mă duc.

ANTON

Bine.

Angela stă pe scaun, fumează, ţine scrumiera în mână. Priveşte la harta S.U.A.

ANGELA

Poţi să mă împrumuţi cu 500?

ANTON

Da.

Gol, Anton se ridică din pat, culege pantalonii de pe covor, scoate portofelul şi numără banii.
Două bancnote de 100, cîteva de 50, restul de 10.

ANGELA

Mersi.

Angela ia banii şi îi îndeasă în poşetă. Priveşte din nou la harta S.U.A.
Linişte.
Anton stă pe marginea patului şi o priveşte.

ANGELA

Cât e ora?

Anton priveşte împrejur, ridică un ceas de pe covor şi îl aşează pe masă. Un ceas electronic cu ace: zece fără zece.

Secundarul e încremenit.
Anton scutură ceasul.
Secundarul începe să se mişte.

ANTON

S-a oprit... Trebuie să fie doişpe jumate, cel mult unu.

Angela dă din cap... şi dintr-o dată întreabă:

ANGELA

Ce hartă e aia?

ANTON

Statele Unite. America.

Linişte.
Anton o priveşte pe Angela.

ANTON

Acolo vreau să mă duc.

ANGELA

În America?

ANTON

Da.

ANGELA

Mişto...

Angela mai trage un fum şi îşi mută privirea către Anton. După câteva secunde, Anton se ridică şi se îndreaptă către chiuvetă.

ANGELA

Nu te-am mai văzut pe la restaurant...

Anton ia un pahar, îl priveşte şi îl miroase.

ANTON

Am mai fost de câteva ori. Mai mult seara.

ANGELA

De-aia... Eu nu prea merg seara. Mai mult dimineaţa.

Anton învârte robinetul.
Un hârâit vine de pe ţeavă.

ANTON

Căcat!

Deodată, apa ţâşneşte cu putere şi îl împroaşcă pe Anton. Angela râde. Sunetul râsului ei sănătos inundă încăperea. Anton e ud. Zâmbeşte.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI. (MINUTE MAI TÂRZIU)

Camera goală.
Picioarele trecătorilor văzute prin fereastra murdară.

EXTERIOR, CENTRUL ORAŞULUI. ZI.

Cafenea mică şi ieftină cu pereţi de sticlă.
Sprijinit de o coloană la intrarea în cafenea, Anton fumează. Priveşte către dreapta şi îl zăreşte pe AGENT (35), un bărbat cu ten măsliniu şi căutătură obraznică. E îmbrăcat într-un costum negru impecabil.
Anton aruncă ţigara...

Florin Şerban - America

AGENTUL

Hai noroc...

ANTON

Salut.

Agentul intră în cafenea. Anton îl urmează.

INTERIOR. CAFENEA. ZI.

Agentul soarbe din cafea.

AGENTUL

Ce fierbinte-i...

Anton priveşte peste umărul agentului, prin peretele de sticlă. După câteva secunde coboară privirea şi îşi fixează ochii la masă.
Câteva picături de cafea formează o mică pată de culoare pe plasticul alb al mesei. Un deget atinge suprafaţa lichidului.
Zgomotul făcut de agent sorbind din cafea.

AGENTUL

În zece zile... sâmbăta ailaltă...

EDITURA LITERNET, 2006

Anton îl priveşte fix pe agent. E vădit surprins de ceea ce aude.

ANTON

Da?

AGENTUL

Da. E prea devreme?

ANTON

Nu cred... Nu.

Surpriza aproape a dispărut de pe faţa lui Anton.

AGENTUL

Şi poţi să sari cu banii până atunci?

ANTON

Cred că da...

Agentul mai soarbe o dată din cafea cu zgomotul de rigoare. Se strâmbă.

AGENTUL

Auzi?... Ia gustă şi tu din asta...

Anton nu înţelege.

AGENTUL

Stai liniştit că nu-s bolnav... Mi se pare acră...

Anton ia ceaşca şi priveşte cafeaua. Ia o înghiţitură.

ANTON

Nu-i grozavă, da' mi se pare OK...

AGENTUL

Mie nu mi se pare. Să-i fut în gură cu cafeaua lor...

Agentul ia un şerveţel şi îşi şterge buzele. Schimbă subiectul:

AGENTUL

Deci, cam asta e treaba... Zece zile.

Agentul priveşte şerveţelul murdar.

AGENTUL

Asta-i acuma, nu ştiu când va mai fi altă ocazie.

Agentul împătureşte şerveţelul.

AGENTUL

Trei, patru luni... mai mult ... habar n-am.

ANTON

OK.

Agentul îşi drege glasul.

AGENTUL

Auzi, mă duc până la baie să-mi clătesc gura. Mi-a rămas gustul de la căcatu' ăla...

ANTON

OK.

Anton priveşte pe geam.
Trecători.
Degetul lui Anton loveşte balta de cafea de pe masă, apoi depărtează micile bălţi rezultate.

Zgomotul maşinii de cafea.
Jetul de cafea.
Trecători.
Agentul se aşează la masă. Anton are o ceaşcă de cafea aburindă în mâini. Agentul îl priveşte şi zâmbeşte.
Anton soarbe din cafea.

ANTON

Rămâne cu asta. Am să vin cu banii în zece zile.

Agentul îl priveşte fix.

AGENTUL
2000, da?

ANTON

Bine.

Anton mai ia o înghiţitură de cafea.

AGENTUL

Bun...

Agentul priveşte în jur.

AGENTUL

Tre' s-o-ntind... Mai am câte ceva de rezolvat...

Agentul se ridică şi îşi aranjează cureaua. Anton priveşte în sus către el. După câteva secunde:

AGENTUL

Te sun în câteva zile... bine?

ANTON

Bine...

AGENTUL

Şi, normal, ţi-am spus... Suntem discreţi.

ANTON

Da.

Agentul scoate o bancnotă din buzunar şi o lasă pe masă.

AGENTUL

Bun... Hai, pa...

ANTON

Pa...

Agentul pune mâna protector pe umărul lui Anton. Anton nu face nici o mişcare. Agentul se îndreaptă către ieşire. Anton mai ia o înghiţitură de cafea şi priveşte prin geam. Încă o înghiţitură. Anton dă cafeaua peste cap ca pe o băutură tare. Lasă ceaşca jos şi îşi priveşte palmele. Sunt roşii de la ceaşca fierbinte. Îşi freacă palmele.
Reflexia lui Anton multiplicată în bălţile de cafea.

INTERIOR. DEPOZIT DE CĂRŢI.

O sală ENORMĂ, plină de rafturi. Linişte absolută.
Rafturi lungi, pline de cărţi. Totul e încremenit. Un coridor între rafturi. Nici o mişcare.
Cărţi.
O carte este luată de pe raft. Prin spaţiul rămas gol se vede o parte din chipul lui Anton. Anton pune cartea luată pe un cărucior plin de cărţi şi merge mai departe.
Un ecuson: ANTON - Librăria Universităţii.
Anton priveşte o coală scoasă la imprimantă, în timp ce împinge căruciorul.
Numere pe cotoarele cărţilor.
Anton ia o altă carte de pe raft şi împinge căruciorul.

INTERIOR. LIFT.

Numere pe tabloul liftului. Pe măsură ce liftul urcă, literele se luminează: -3, -2, -1, 0, 1.
Un clinchet.

INTERIOR. HOL.

Uşile liftului se deschid. Anton împinge căruţul cu cărţi afară din lift.
Anton împinge căruţul pe un hol luminat artificial. Câţiva oameni trec în tăcere, mai multe statui.
Pereţi lungi fără ferestre. Scârţâitul roţilor căruciorului pe lespedea de marmură.
Anton o ia la dreapta, împinge o uşă. Uşa se închide în urma lui.

INTERIOR. SPATELE GHIŞEURILOR.

Ghişeuri strâmte care comunică, printr-un perete de sticlă, cu enorma sală de lectură.
Într-unul dintre ele, cu faţa la geam, Anton scrie la un birou strâmt.
După câteva secunde se ridică, părăseşte ghişeul şi merge către spatele încăperii.
Prin geam se vede o sală de lectură enormă ("Sala Mare").
Zgomotul robinetului, al apei curgând, al săpunului.
Zgomotul apei încetează. Zgomotul făcut de un prosop de hârtie.

CUT TO:

INTERIOR. SALA MARE.

Văzut prin geam, Anton îşi şterge mâinile cu un prosop de hârtie. Nici un sunet nu trece dincolo de geam.
Anton se aşează din nou pe scaun, la ghişeu. Îşi pune o pereche de mănuşi albe şi abia apoi ia o carte şi notează un număr de pe copertă.

INTERIOR. SALA MARE.

Dincolo de o ţesătură complicată de fire şi lămpi atârnând din tavan, deasupra pupitrelor de lectură, se poate observa că majoritatea locurilor sunt ocupate. Liniştea e întreruptă doar de zgomotul paginilor.
Bibliotecari se deplasează printre pupitre. Majoritatea au câteva cărţi în mâini.

VOCEA UNUI BATRÂN (O.S.)
(şoptită, tremurată)

Mulţumesc.

ANTON (O.S.)
(în şoaptă)

Cu plăcere.

Nimic nu s-a schimbat: cititori, pupitre, cărţi, bibliotecari.

INTERIOR. LIFT.

1, 0, -1, -2, -2 pulsează.
Sunetul uşilor liftului deschizându-se. Scârţâitul căruciorului.

INTERIOR. DEPOZIT DE CĂRŢI.

Anton e o siluetă la capătul unui culoar între rafturi de cărţi. O siluetă încremenită lângă căruţ.
Liniște. Cărţi. O voce rupe tăcerea:

VOCE FEMININĂ (O.S.)
(caldă, difuzor)

Prima parte a programului Librăriei Universităţii se va încheia în zece minute.

Rafturi, cărţi şi ecou.

VOCE FEMININĂ (O.S.) (CONT'D)
(difuzor)

Dacă doriţi să vă întoarceţi şi să vă păstraţi locul şi cărţile, vă rugăm să informaţi bibliotecarul şef de sală, notând numele dumneavoastră, numărul locului şi codul cărţilor pe fişa personală. Înmânaţi-o şefului de sală la ieşire. Vă mulţumim.

Căruciorul lui Anton. Anton nu se mai află lângă căruţ.
Linişte. Sunetul unui comutator în difuzor.

VOCE FEMININĂ(O.S.) (CONT'D)
Bibliotecarii, şefii de sală şi personalul auxiliar sunt rugaţi să se prezinte...

INTERIOR. RAMPA DE DEŞEURI A BIBLIOTECII. ZI.

Anton fumează lângă o uşă deschisă.

VOCE FEMININĂ (O.S.) (CONT'D)
(difuzor)
... în zece minute, în Sala Mare pentru o şedinţă cu noul director general. Repetăm anunţul: bibliotecarii...

INTERIOR. SALA MARE.

UN CEAS vechi deasupra intrării în sala de lectură. Acele sunt încremenite.
Anton stă pe scaun la un pupitru de lectură. Priveşte ceasul.

DIRECTORUL GENERAL (O.S.)
... cu câteva cuvinte despre mine.

(MORE)

Sala de lectură e ocupată de bibliotecari.
DIRECTORUL GENERAL, este un bărbat între două vârste, subţire, OBOSIT. Adus de spate, stă pe un scaun la intrarea în sala de lectură, cu faţa către angajaţi. Are un uşor tremur în voce.

DIRECTORUL GENERAL (CONT'D)

Am terminat Filologie, limbi străine, engleză-rusă. Am predat engleza pentru o vreme, apoi am lucrat la „Săptămâna“, scriind pagina culturală.

Anton întoarce uşor capul şi priveşte în jur.
CHIPUL OBOSIT al unui bibliotecar bătrân.
CEAFA unei femei corpolente ce încuviinţează.

DIRECTORUL GENERAL (CONT'D)

Apoi, aşa cum mulţi dintre dumneavoastră ştiu deja, am lucrat în cadrul bibliotecii noastre, ca bibliotecar, apoi ca referent, consultant...

(MORE)

Anton priveşte în sus, la reţeaua de fire şi lămpi deasupra capului său.
O UNGHIE pătrunde în muchia unui pupitru.

DIRECTORUL GENERAL (CONT'D)

... şef de departament şi, de curând, am fost numit director al bibliotecii noastre.

Mişcarea PICIORULUI colegei din faţa lui Anton îi atrage atenţia acestuia.
În spaţiul rămas între bluza prea scurtă şi marginea fustei se vede PIELEA ALBĂ acoperită de un puf negru. Mâna colegei străduindu-se să bage bluza în fustă.
MÂNA UNUI BĂRBAT mângâie uşor fundul colegei, apoi, încet, încearcă să se strecoare între fustă şi bluză.
Bărbatul se întoarce. E ANTON.
Zgomotul puternic făcut de o uşă deschizându-se.
Uşa de la intrarea în Sala Mare se închide în spatele ANGELEI.
Îmbrăcată în uniformă de chelner de restaurant cu pretenţii: cămaşă albă, vestă, mănuşi albe, Angela duce o carte pe o tavă de argint. Angela se strecoară elegant printre pupitrele unde cititorii au luat locul angajaţilor de mai devreme. Cititorii privesc toţi în cărţile din faţa lor. Angela se îndreaptă către pupitrul unui BĂTRÂN decrepit cu ochelari de orb şi aşează cartea în faţa lui cu gesturi formale, după care face un pas înapoi.

ANGELA

Would you like anything else, sir?[1]

Bătrânul îi zâmbeşte lasciv.

[1] Vă mai pot servi cu ceva, domnule?

BĂTRÂNUL

Not right now. I'll let you know. Thank you.[1]

Angela se înclină şi se retrage către marginea rândului de pupitre. Se aşează în rând cu ceilalţi chelneri... Chelnerii stau nemişcaţi, la distanţă de doi metri unul de altul, câte un chelner pentru fiecare rând de pupitre. Un cititor de pe rândul Angelei îi face semn să se apropie. Angela iese din rând şi se apropie de cititor. Cititorul e AGENTUL (acelaşi personaj din secvenţa anterioară). Îi face semn Angelei să se aplece. Îi şopteşte în ureche arătând către cartea ce se află pe masă: „SEXUS" de Henry Miller.

AGENTUL

I'll have another helping, please.[2]

Angela pare a nu înţelege. Face un pas înapoi...

ANGELA

... by „helping", you mean *...*[3]

Angela e încurcată.

[1] Deocamdată nimic. Te ţin la curent. Mulţumesc.

[2] Am să mai iau o porţie, te rog.

[3] Prin „helping" înţelegi...

ANGELA (CONT'D)

I'm terribly sorry sir, but I don't know the meaning of the word „helping“. I'll go and look it up, if you don't mind.[1]

Agentul se ridică încet, apoi, brusc, o apucă pe Angela de braţ, o trage către el.
Încearcă să-şi bage mâna în fusta Angelei, la spate, între cămaşă şi fustă. Angela se zbate încercând să scape. Agentul o trage cu putere către el. Nici unul nu scoate un sunet: o luptă mută.
Nici unul dintre cititori nu îşi ridică privirea din carte.
Din spate se apropie doi chelneri.
Cei doi chelneri o prind pe Angela în braţe, îi imobilizează mâinile, o aruncă pe pupitru cu faţa în jos. Angela luptă să scape, dar e zadarnic...
Agentul se apropie de Angela, îi ridică fusta, îi dă jos chiloţii şi îşi desface pantalonii.
Angela ŢIPĂ!!!
... Anton se trezeşte! Priveşte în jur buimăcit.
Angajaţii se ridică în picioare, zgomotul scaunelor date la o parte, directorul părăseşte sala.
Anton rămâne pe scaun. Încearcă să-şi adune gândurile.

EXTERIOR. TERASA UNUI RESTAURANT. NOAPTE.

Terasa unui restaurant ieftin, între blocuri: pietriş, mese de plastic, scaune de plastic, umbrele de soare. Deasupra intrării, un banner se mişcă în bătaia vântului: „STUDENT“.

[1] Îmi pare foarte rău, domnule, dar nu ştiu ce înseamnă „helping“. Mă duc să caut, dacă nu vă supăraţi.

Un rock anii '70 răsună în difuzoare.
La una dintre mese, Anton, RĂZVAN, TICHI, SEBI şi MARIUS fumează şi beau bere la halbă.
MARIUS (30), figură jovială în ciuda bărbii neîngrijite, cu o claie de păr creţ, îi povesteşte lui TICHI; încearcă să-şi amintească.

MARIUS

Nu, mint... 16. Era într-a zecea, deci avea cam 16 ani când eu aveam... 25...

TICHI (22), figură de adolescent întârziat, rulează o ţigară şi zâmbeşte. Tichi e cel mai tânăr din grup...

TICHI

Da... Carne tânără. Aşa ne place...

RĂZVAN (30), nebărbierit de câteva zile, chip obosit; a zâmbit probabil de câteva ori în viaţă... Nu zâmbeşte nici acum. Îi aruncă o privire lui Marius.

RĂZVAN

Bă, da' mai lasă-ne...

MARIUS

Nu mă crezi, nu?

Răzvan nu are nici o reacţie.

MARIUS

Răzvane, nu mă crezi, nu?

Nici o reacţie.

MARIUS

Ia întreabă-l, mă, pe Anton!

Anton ridică halba de bere şi miroase. Priveşte către Marius.

MARIUS
(către Anton)
Zi, mă, nu-i aşa?

ANTON

Nu ştiu, mă.

MARIUS

Ia uite, mă, acuma nu mai ştie. Băi, aia a fost iubirea vieţii mele...

Anton continuă să miroasă berea.

ANTON
(către Răzvan)

Auzi, ia miroase şi tu asta...

Răzvan miroase berea din halba lui Anton şi ia o înghiţitură.

MARIUS

Nu ştiţi voi, mă. Porci şi beţivi.

RĂZVAN

E cam caldă, da-i OK.

SEBI (30) întinde mâna către halbă. Scund, îndesat, tuns scurt, proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-o cămaşă de in şi pantaloni la fel, Sebi pare a avea un statut social superior celorlalţi.

SEBI

Ia dă să gust şi eu!

Sebi ia o înghiţitură din berea lui Anton.

SEBI

Fugi, mă, d-aici că n-are ni...

Sebi se opreşte cu berea în mână, încremenit, de parcă ar fi văzut o stafie.

SEBI

Ooo! Să-mi bag picioarele...

Toţi întorc capetele către... o blondă înaltă şi „bine făcută“, 25-26 de ani.

SEBI

Nu-i aia gagica aia de la psihologie din căminul 3, mă?

Toţi se întorc în direcţia indicată.

MARIUS

Care, mă?

SEBI

Blonda aia care a terminat cu un an înaintea noastră.

MARIUS

Care, mă, Adela?

SEBI

Adela, mă!

ANTON

Pleacă, mă, de-aici...

SEBI

Vorbesc serios!

ANTON

Nu e, mă. Aia e-n Franţa. S-a cărat anul trecut. S-a măritat cu tipul ăla de la radio şi s-a cărat.

MARIUS

Serios?

Anton încuviinţează.

SEBI

Frumos aşa.

Anton soarbe din bere.

ANTON

Cam aşa ceva.

Muzică.

MARIUS
(către Anton)

Şi cum a plecat?

ANTON

Ăla era francez.

SEBI

Da, mă, aşa se face treaba.

Răzvan priveşte către Sebi.

RĂZVAN

Tu ce pula mea tot te bucuri? La banii tăi te cari când vrei.

ANTON

Pleacă, mă, că nu-i chiar aşa.

SEBI

Normal că nu-i.

RĂZVAN
(iritat)

Nu? Da' cum e?

ANTON

Ce, mă, tu nu ştii cum e? Nu-ţi dă nici dracu' viza. Cum te duci?

RĂZVAN
(jumătate serios, jumătate în glumă)

Taci, mă, din gură cu viza ta.

Anton îl priveşte fix pentru câteva secunde. Apoi îşi întoarce privirea ignorându-l.

ANTON
(către Tichi)

Marţi ai premieră, nu? La 7.

TICHI

Da. Mâine avem reprezentaţie privată, pentru ăla care ne-a sponsorizat.

RĂZVAN

Marfă! Ca la lăutari...

Tichi zâmbeşte.

SEBI

Tu ai scris piesa, nu?

TICHI

Da.

MARIUS

Şi a regizat spectacolul...

RĂZVAN

Ăsta-i deştept, mă!

SEBI

Da, mă...

Marius se întinde şi ia o ţigară din pachetul lui Sebi.

MARIUS

Auziţi, mă! Voi ştiţi ce ţâţe avea aia?

SEBI

Care?

MARIUS

Adela.

SEBI

Am văzut, da' n-am pus mâna.

MARIUS

Căcat, nici eu n-am pus... Da' când era în tricou şi fără sutien... Să-ţi baţi copiii cu funia udă.

SEBI

Da, mă, aşa-i...

Secunde de linişte.
Răzvan îşi aprinde o ţigară. Priveşte către Anton.
Anton îi observă privirea şi îl priveşte şi el. Cei doi se privesc câteva secunde. Anton întoarce ochii.

RĂZVAN
(către Anton)

Şi tu când te cari?

ANTON

Eu?

RĂZVAN
(iritat)

„Eu“? TU. Nu tu vrei să pleci?

Anton îl priveşte fix, decide să evite o confruntare.

ANTON

E ceva, da' nu e sigur încă...

TICHI

Ce, bursa?

Anton ia o ţigară. Îşi caută bricheta. Un buzunar, al doilea...

ANTON

No... Nu-i nici o bursă. Am încercat cu burse...

TICHI

Şi?

Răzvan imitând tonul unui povestitor într-un moment de maximă tensiune al poveştii:

RĂZVAN

Şi...

Anton se întinde şi ia bricheta din faţa lui Răzvan.

ANTON

Şi nimic....

Răzvan imitând tonul unui povestitor pentru... concluzie:

RĂZVAN

Şi nimic...

Anton priveşte la Răzvan.

ANTON

Ce-ai, mă?

Răzvan îi înfruntă reproşul.

RĂZVAN

Ce?

Anton renunţă. Trage din ţigară.
Tichi dă din cap a cunoscător. Pare să fi înţeles povestea. Apoi se răzgândeşte şi revine:

TICHI

Vrei să te duci, nu?

ANTON

Cam da...

TICHI

Da', de ce nu... te duci pur şi simplu?

Anton se uită la el de parcă nu a înţeles.

ANTON

Cum pur şi simplu?

TICHI

Nu ştiu... Le spui la ambasadă că te duci în excursie şi rămâi...

SEBI

N-o să-i dea, mă, nici o viză...

Marius se freacă pe burtă şi se strâmbă:

MARIUS

Romanian... Chewing-gum... Hungry...

Nu râde nimeni.
Anton priveşte în jos.

ANTON
(către Tichi)

Le-am încercat pe toate, mă. Nu merge!

RĂZVAN
(sec)

Ai încercat un căcat!

Brusc, Anton sare în picioare. Mişcarea ridică masa de plastic şi răstoarnă halbele cu bere.
Anton a rămas încremenit, cu degetul ameninţându-l pe Răzvan.
După câteva secunde, Anton articulează clar:

ANTON

(rar, apăsat, aproape şoptit)

AM ÎNCERCAT, BOULE!

Nimeni nu spune nimic. Muzică în continuare... Privirile celor din jur sunt aţintite către Anton.
Anton îşi retrage mâna, dar continuă să stea în picioare.
După câteva secunde se aşează.
Muzică.
Sebi îşi şterge berea de pe pantaloni cu mâna.
Marius pune halbele în picioare.
Băieţii se uită unul la altul, neştiind ce să facă sau să zică.
Muzică.
Anton evită privirea celorlalţi.
Cei de la mesele vecine s-au reîntors la ocupaţia iniţială: bere, ţigări şi poveşti.
Răzvan se ridică.

RĂZVAN

Mă duc să mă piş.

Cei patru stau în tăcere la masă.
Marius mai ia o ţigară din pachetul lui Sebi.

MARIUS

Io cre' că o să-ţi fumez toate ţigările.

Anton se ridică de la masă.

ANTON

Mă-ntorc.

Anton se îndreaptă către bar, trece de bar, priveşte înapoi.
Nimeni nu se uită după el.
Anton se îndreaptă către ieşire.

EXTERIOR. STRADĂ. NOAPTE.

Anton stă în fund pe bordură, cu picioarele pe trotuar.
Farurile maşinilor îi luminează faţa pentru câteva secunde, apoi întuneric.
Muzica se aude undeva în fundal.
Anton ameninţă cu arătătorul nişte personaje imaginare.
Cuvintele lui Anton sunt acoperite în răstimpuri de zgomotul maşinilor. Claxon.

ANTON

Tu, tu, tu şi tu...

(pe o voce mai înaltă, imitând un personaj)

Şi eu, şi eu...

ANTON

(voce normală)

Bine, şi tu...

Anton priveşte personajele imaginare pe rând.

ANTON

SUCK MY DICK![1]

Un câine vagabond traversează strada. CLAXON!
În spatele lui Anton stă Răzvan. Anton se întoarce, îl vede, se întoarce înapoi cu faţa către stradă.

EXTERIOR. DEAL. NOAPTE.

Anton şi Răzvan sunt pe vârful unui deal. Stau pe piedestalul unei enorme statui ecvestre, sub copita ridicată a calului.

[1] SĂ-MI SUGEŢI PULA!

Anton are o plasă de plastic lângă el.
Statuia lui Mihai Viteazul.
La picioarele lor... luminile oraşului.
Poziţiile şi atitudinea lor arată că au băut câteva beri în plus. În special Răzvan.
Răzvan îşi scotoceşte buzunarele.

RĂZVAN

Sebi se-nsoară.

ANTON

Da? Păi şi de ce nu zice nimic?

RĂZVAN

Nu ştiu.

Răzvan scoate o brichetă din buzunar. O pune lângă el şi continuă să-şi scotocească buzunarele.
Anton priveşte luminile oraşului.
Linişte.

ANTON

Când eram în liceu, mă apucasem de culturism.

RĂZVAN

Mhmmm...

ANTON

În ora de română stăteam în bancă cu o gagică, şi eu mă uitam la o revistă de culturism.

În sfârşit, Răzvan găseşte ţigările. Scoate o ţigară şi se lasă pe spate.

ANTON

Şi era o comparaţie între Stallone şi Schwarzenegger. Amândoi erau în aceeaşi poziţie: dublu biceps spate.

Anton scoate o sticlă din pungă. Desface dopul.

ANTON

Şi spunea acolo că Schwarzi e un culturist adevărat, antrenat cu ştiinţă şi toate ca lumea... Pe când ăstălalt, Stallone, e numa' un tip bine făcut.

Linişte.

ANTON

Şi-atunci i-am spus lu' aia, cu care stăteam, că am să mă fac ca Arnold. Şi ea a spus că ea ar fi mulţumită dacă m-aş face ca Stallone.

Anton bea din sticlă. Se strâmbă.

ANTON

Da, mă… Şi ştii ceva?

(pauză)

Eu chiar credeam că o să arăt ca Arnold.

Anton se întoarce către Răzvan.
Răzvan stă întins pe spate cu ţigara neaprinsă în mână.
Doarme.
Anton priveşte oraşul de la picioarele lor.
Linişte.
Anton are ochii în lacrimi.
Anton se ridică greu, îşi desface pantalonii.

ANTON

When I used to get drunk, I always went to the statue.[1]

Anton se apropie de piciorul de piatră al calului.

[1] Şi de fiecare dată când mă îmbătam, mergeam la statuie.

ANTON

And I always used to urinate on this foot.[1]

Anton urinează pe piciorul statuii.

ANTON

Always![2]

Luminile oraşului şi sunetul făcut de jetul de urină.

EXTERIOR. TERASĂ. ACELAŞI RESTAURANT CA ŞI ÎN PRIMA SCENĂ. ZI.

Anton soarbe din cafea.
Anton priveşte către intrare, apoi îşi aprinde o ţigară.
Trage fumul adânc în piept.
Expiră.
Se ridică, iese de pe terasă şi ajunge pe trotuar.
Priveşte în stânga şi în dreapta.

[1] Şi întotdeauna mă pişam pe piciorul ăsta.
[2] Întotdeauna!

Se întoarce pe terasă şi se îndreaptă către CHELNER - un rrom gras (35), în uniformă murdară, ce mănâncă la una dintre mese.

ANTON

O ştii pe Angela?

Chelnerul nu îşi ridică ochii din farfurie.

CHELNERUL

Mhm…

ANTON

Cam când trece pe-aici?

(pauză)

Dimineaţa?

Chelnerul mestecă. În sfârşit, ridică ochii.

CHELNERUL

Nu ştiu. De ce? Care-i treaba?

ANTON

Nici o treabă... Am întrebat şi io...

Anton se întoarce la masă şi se aşează.
După două secunde se întoarce către chelner.

ANTON

Mai adă-mi o cafea.

Chelnerul se uită la Anton, apoi continuă să mestece.
Angela intră pe poartă. E îmbrăcată în aceeaşi fustă scurtă de piele, tricou alb mulat. E încă somnoroasă. Priveşte în jur, îl zăreşte pe Anton, apoi se îndreaptă către chelner...

ANTON

Angela!

Angela îl priveşte pe Anton, şi se îndreaptă către masa lui.

ANTON

'neaţa. Ia un loc!

ANGELA

Salut!

Angela se aşează. Pare obosită.

ANTON

Nu m-ai recunoscut...

ANGELA

Ba da.

Angela îşi scotoceşte prin poşetă.
Anton o priveşte fix.

ANGELA
(căutând în poşetă)

Mă gândeam că poate nu vrei să te vadă lumea cu mine...
(ridică privirea către Anton)

Ştii... oamenii.

ANTON

N-au oamenii treabă...

Apariţia chelnerului îl întrerupe. Chelnerul pune cafeaua pe masă.

ANTON
(către Angela)

Asta-i pentru tine...

ANGELA

Mersi.

Chelnerul pleacă.
Angela ia un şerveţel de pe masă şi îşi şterge nasul.

ANTON

Şi, cum eşti?

ANGELA

Bine. Sunt adormită.

ANTON

Dacă ţi-era somn, de ce te-ai trezit?

ANGELA

Trebuia. E trecut de 11.

Angela priveşte la pachetul de ţigări de pe masă.

ANGELA

Pot să iau una? Am uitat să-mi cumpăr…

Anton deschide pachetul.

ANTON

Sigur.

Angela îşi aprinde ţigara şi soarbe din cafea.
Anton îşi aprinde o altă ţigară.

ANTON

Şi ce faci azi?

ANGELA

Acu' nimic. Mai încolo tre' să mă duc la lucru. De ce?

ANTON

Aşa...

Anton trage un fum.

ANGELA

Vrei să vin la tine?

Anton o priveşte fix.
Secunde.

ANTON

Da.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI.

Anton şi Angela fac sex.
Anton e deasupra, are ochii închişi. Angela îl priveşte.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI. (MAI TÂRZIU)

Anton şi Angela sunt întinşi în pat. Goi.

ANTON

Mi-e foame.

Anton se ridică, răscoleşte prin hainele de pe masă, ia o pereche de pantaloni scurţi, îi îmbracă. Se întoarce către Angela.

ANTON

Nu ţi-e foame?

ANGELA

Nu prea.

Anton merge la frigider. Scoate doi cârnaţi, dă hainele la o parte, pune cârnaţii pe masă.

ANGELA

Mă mai împrumuţi cu cinci sute?

ANTON

Da.

Anton desface un ziar, ia reşoul de pe podea, îl pune pe masă şi îl bagă în priză.

ANTON

Nici măcar nu guşti?

ANGELA

Ba da, iau două guri.

Anton mai scoate un cârnat din frigider. Toarnă ulei în tigaie şi aşează cârnaţii.
Angela se ridică din pat.

ANGELA

Îi fac eu.

ANTON

Vrei tu să-i faci?

ANGELA

Da, lasă-mă pe mine.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI. (MAI TÂRZIU)

Angela şi Anton stau în mijlocul patului şi mănâncă din aceeaşi farfurie. Cârnaţi şi pâine.
Anton înmoaie pâinea în uleiul din farfurie.

ANTON
(mestecând)

Când eram mic îmi plăcea să râcâi tigaia.

Mai ia o îmbucătură.

ANTON (CONT'D)

Mama avea o tigaie mare din fontă. Totul ieşea foarte bun în tigaia aia.

Spre deosebire de Anton, Angela îşi însoţeşte vorbele cu gesturi:

ANGELA
(mestecând)

Mhm... Mie îmi plăcea să dau cu lingura aşa

(gest)

în oala în care a fiert laptele. Rămânea lapte ars, ca nişte romburi, pe fund, şi puneam zahăr şi mâncam.

Încă o îmbucătură.

ANGELA (CONT'D)

Aoleu ce bun era...

Cei doi mănâncă în tăcere. Anton o priveşte.

ANTON

Trebuie să te duci acasă imediat?

Angela ridică ochii din farfurie. Are gura plină.

ANGELA

Nu. De ce?

Pauză.

ANTON

Mergem să luăm nişte suc, una-alta, şi ne întoarcem.

Pauză.

ANTON

Vrei?

ANGELA

Să mergem să luăm suc?

ANTON

Da. Ieri am luat salariul. Mergem la cumpărături.

Angela îl priveşte mirată. Are gura plină, dar s-a oprit din mestecat.
Începe să mestece din nou.

ANGELA

Bine...

EXTERIOR. BULEVARD. ZI.

Anton şi Angela unul lângă altul. Costumaţia Angelei, nepotrivită pentru amiază, atrage atenţia trecătorilor.
Trec pe lângă o librărie, pe lângă un cinema. Se opresc la semafor. O BĂTRÂNĂ examinează critic fusta extrem de scurtă a Angelei.
Anton întoarce capul către Angela. Angela întoarce capul către el.
Semaforul indică verde.
Trec pe lângă un magazin de haine.

ANTON

Când am intrat la facultate, în locul ăstuia era o lăptărie. În fiecare dimineaţă mă opream aici şi mâncam sana şi corn. Sana era la sticlă, nu în borcan de plastic ca acuma.

ANGELA

Ai terminat facultatea?

ANTON

Da.

Cei doi merg în tăcere. Angela se întoarce către el.

ANGELA

Şi când pleci?

ANTON

Unde?

ANGELA

Spuneai că vrei să mergi în America.

ANTON

Nu ştiu încă.

Merg unul lângă celălalt.

ANTON

De ce?

ANGELA

Am întrebat şi io...

Anton se întoarce către ea. Angela face o strâmbătură nostimă.
Cei doi sunt în faţa unui supermarket. Intră.

INTERIOR. SUPERMARKET.

Supermarket modern.
Anton ia un coş.
Amândoi încearcă să se orienteze: Anton o ia la dreapta, Angela la stânga. Se despart pentru o secundă, dar realizând asta, Angela se întoarce pe un picior şi îl urmează pe Anton.
Dulciuri, biscuiţi, ciocolată. Băuturi, băuturi.
Anton priveşte produsele fără să se oprească. Angela a rămas undeva în urmă, în faţa unui raft.
Angela priveşte la raftul de ciocolată.
La capătul culoarului apare UN PAZNIC în uniformă. Priveşte către Angela.
O ciocolată cu steagul S.U.A. în mâna Angelei.
Detaliu: „MADE IN USA“.

ANGELA
Hei!

Anton a dispărut.
Angela pleacă să-l caute cu ciocolata în mână.
Din spate, paznicul se apropie de Angela... o ajunge.

PAZNICUL
Domnişoara trebuie să ia un coş.

ANGELA
Am unul, priete...

Paznicul o prinde de mână.

PAZNICUL
(apăsat)
DOMNIŞOARA trebuie să ia un coş!

Angela încearcă să-şi smulgă mâna. Zadarnic.

ANGELA
(ţipă)

ALOOO! Ia mâna de pe mine! Ţi-am spus că...

Anton apare la capătul rândului de rafturi.

ANTON

HEI! Ce-i? Ce...

Anton se repede către Angela şi către paznic.

ANTON (CONT'D)

Ce-ai, mă? Ce faci? Ia-ţi mâinile de pe ea!

Paznicul strânge mâna Angelei.

PAZNICUL

Vorbeşte frumos şi vezi-ţi de treaba dumita...

Angela încearcă să-şi tragă mâna din strânsoare.

ANGELA

Zice că n-am coş!

ANTON

Las-o, dom'ne, în pace! E cu mine şi am eu coş.

Anton ridică coşul.

ANTON

DA?!

Paznicul îi dă, în sfârşit, drumul Angelei. O priveşte de sus în jos şi, într-un târziu, se retrage.
Angela îşi aranjează hainele.

ANGELA

Doamne, ce nenorocit!

EXTERIOR. CENTRU CIVIC. ZI.

Fântână arteziană, bătrâni pe bănci, câteva cupluri, copii, porumbei.
Anton şi Angela stau pe o bancă şi mănâncă dintr-o tabletă mare de ciocolată. La picioarele lor e o sticlă de Coca-Cola de doi litri.

Angela citeşte de pe ambalajul ciocolatei.

ANGELA
(pronunţă fonetic)

Sulivan food product comp latada..

Anton o corectează în timp ce mănâncă.

ANTON
(pronunţie corectă)

"Sullivan food product comp Ltd." Compania de produse alimentare Sullivan. „Ltd" înseamnă un fel de SRL.

ANGELA
(pronunţie fonetică)

Seattle, 32098 east street, U.S.A.

ANTON
(pronunţie corectă)

Seattle, 32 blah-blah, East Street, U.S.A.

Angela întoarce ambalajul şi priveşte steagul de pe ambalaj.

ANGELA

Sună mişto când zici tu.

Angela rupe din ciocolată.

ANGELA

E bună.

(pauză)

Da' nu trebuia să o iei... E scumpă.

Anton mestecă ciocolată şi ia o înghiţitură de suc.

ANTON

E bună.

Anton priveşte la Angela.
Angela are gura plină de ciocolată şi suc. Se uită la Anton. Dă să râdă şi... Se îneacă.
Râde, tuşeşte, râde.
Anton o bate uşor pe spate. Râde şi el.
Centrul, porumbeii, copiii şi doi tineri care râd.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI.

Anton citeşte întins în pat.
Linişte.
Anton pune cartea jos şi priveşte fereastra.
Picioarele trecătorilor prin fereastră. Zgomotul paşilor.
Anton priveşte ceasul deşteptător.
E şase şi douăzeci.
Anton citeşte.
Zgomotul paşilor pare să crească în intensitate. Anton priveşte fereastra. Se întoarce pe burtă, cu spatele la fereastră..

CUT TO:

Anton stă în fund, în mijlocul patului; citeşte.
Sunet de pantofi cu toc şi de sandale.
Anton priveşte fereastra peste umăr, se ridică din pat, merge la duş, dă drumul la apă.
Zgomotul apei curgând acoperă zgomotul paşilor.
Anton se aşează în pat şi citeşte.
Pe paginile cărţii se văd umbrele trecătorilor.
Iritat, Anton se ridică din pat şi răscoleşte în pungile de sub masă.
Scoate un ciocan şi câteva cuie. la un ziar de pe masă, trage unicul scaun în dreptul ferestrei, se urcă pe scaun.
Acoperă geamul cu ziarul, ia un cui şi bate ziarul în pervaz.
Primul cui e bătut. Anton îl bate pe cel de-al doilea.

Paşi pe hol şi ciocănituri puternice la uşă se amestecă cu bătăile ciocanului.

VOCE FEMEIE (O.S.)

Te caută cineva la telefon! Un bărbat!

Anton se opreşte din bătut.

ANTON

Săru' mâna! Vin.

Anton se dă jos de pe scaun şi se îndreaptă către uşă.
O latură a ziarului a fost bătută în două cuie. Cealaltă latură spânzură. Picioarele trecătorilor se văd prin bucata de fereastră neacoperită.

EXTERIOR. MALUL UNUI LAC. ZI.

O adiere uşoară tremură pe suprafaţa apei.
Muzică de fanfară undeva în depărtare.
O piatră tulbură apa.
Anton priveşte locul unde s-a scufundat piatra.
Ia în mână o altă piatră.

AGENTUL (O.S.)

Da' să ştii că nu-mi place că nu eşti hotărât.

Anton aruncă următoarea piatră.
Lângă el, pe bancă, privindu-l fix şi aşteptând o replică, stă Agentul. Anton ia o altă piatră de jos.

AGENTUL

Nu ai făcut rost de bani?

Anton îl priveşte câteva secunde. Se întoarce apoi cu faţa către lac.

ANTON

Nu ştiu dacă pot.

Anton cântăreşte piatra în mână.

AGENTUL

Păi nu ziceai tu că nu-i problemă?

Anton lasă piatra să cadă.

ANTON

N-am zis că nu-i problemă.

Îşi scutură mâinile de praf. În sfârşit, priveşte către Agent.

ANTON

Şi, în cel mai rău caz, merg cu următorul.

AGENTUL

Aicea nu-i aşa sigur.

Agentul îl priveşte lung pe Anton, încercând să ghicească ce se petrece.

AGENTUL

Păi nu-mi ziceai tu că n-ai de ce să stai?

Anton continuă să îşi scuture mâinile de praf.

AGENTUL

Nu?

Anton priveşte către Agent. După câteva secunde:

ANTON

Ba da.

AGENTUL

Şi-acuma de ce stai?

Anton ia o piatră de jos. O cântăreşte în mână. O aruncă.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI.

Anton şi Angela fac dragoste.
Picioarele ei.
Mâna lui pe ceafa ei.
Anton îi priveşte buzele.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI. (MINUTE MAI TÂRZIU)

Angela spală vase la chiuvetă. Poartă o pereche de boxeri de-ai lui Anton şi o cămaşă a acestuia.
Anton stă întins în pat şi o priveşte pe Angela.
După câteva secunde...

ANTON

Ai glezne frumoase.

Angela se întoarce mirată spre el, ţinând o farfurie în mână...
Anton o priveşte şi zâmbeşte.

ANTON

Şi picioare frumoase.

Angela zâmbeşte.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI. (MINUTE MAI TÂRZIU)

O melodie pop se aude la un radio vechi.
Angela stă pe scaun şi priveşte la ...
Anton tolănit în pat, făcând rotocoale de fum.

ANGELA

Dă să-ncerc şi eu!

Anton îi dă ţigara. Angela trage fum în piept, lasă capul pe spate şi încearcă... fără succes. Urmărind rotocoalele de fum, privirea îi cade pe fereastra acoperită de ziar.

ANGELA

De ce ai acoperit fereastra?

Anton priveşte spre fereastră.

ANTON

Mă deranja lumina de afară.

Angela acceptă explicaţia şi încearcă mai departe.
Anton îşi apropie nasul de gâtul ei. Închide ochii.
Linişte.

ANTON

Cum ai vrea, să mă fac eu mic şi să mă iei tu cu tine în buzunar, sau să te faci tu mică şi să te iau eu?

Angela reuşeşte, în sfârşit, să scoată un rotocol de fum.

ANGELA

Să te iau eu cu mine.

INTERIOR. SALĂ DE TEATRU.

Un deget trasează o linie de vopsea verde-neon pe burta unei femei.
Semi-întuneric. O sală de teatru-atelier, cu 25-30 de spectatori aşezaţi pe scenă în amfiteatru.
Pe scenă, îmbrăcat în uniformă de poliţai, Tichi stă într-un fotoliu; UN ACTOR, îmbrăcat într-o cămaşă lungă, pătată de vopsea, e îngenuncheat în faţa UNEI ACTRIŢE. Actorul desenează cu degetul pe burta actriţei.

ACTRIŢA

Şi i-am pedepsit vreodată? NU! Niciodată. Niciodată, pentru că, de fiecare dată când am vrut să-i pedepsesc şi să mă piş în găleata cu aluat, îl auzeam pe Dumnezeu spunând:...

TICHI

Iartă-i, Sfântă Marie, iartă-i că nu ştiu ce fac...

Actorul continuă să deseneze. Desenul e mascat de trupul său.

ACTRIŢA

Şi i-am iertat. Iarăşi şi iarăşi... Şi când n-am mai putut ierta, răzbunarea mea a fost... distrugătoare.

Actorul a terminat desenul şi se retrage.
Desenul reprezintă aparatul genital feminin şi... un fetus e desenat în uter.
Luminile se sting uşor.

Întuneric.
Linişte.
Gemetele unei femei născând. Gemetele cresc în intensitate.
Ţipete.
ŢIPĂT!
Tăcere.
Un Ţipăt de nou-născut.
Lumina creşte încet. Foarte încet.
Întreaga scenă e luminată doar de un spot ce coboară din tavan.
În mijlocul cercului de lumină stă actriţa, îmbrăcată într-o cămaşă albă, lungă, pătată de vopsea verde-neon de la brâu în jos. Ţine în braţe un nou-născut.
Actriţa ridică în lumină copilul.

ACTRIŢA

ACEASTA E RĂZBUNAREA MEA!

Lumina se stinge încet

TICHI (O.S.)

Precum acel ce-ajuns la mal, suflarea / Şi-o trage greu şi simte-n piept balsam / Când vede-n urmă-i cum se zbate marea. „*Infernul*“ de Dante Alighieri.

Întuneric.
Adagio în G minor de Albinoni.
Abia auzit. Încet. Mai tare. Tare. TARE!!!! Stop.
Linişte.
O bătaie din palme. Încă una. Aplauze.
Luminile rampei se aprind încet. Scena e goală. Aplauzele continuă.
Actriţa intră în scenă şi se înclină.
Aplaudând, Anton priveşte către Răzvan. Răzvan îi ignoră privirea.
Actriţa face un semn şi Tichi intră în scenă; se înclină.

EXTERIOR. BULEVARD. NOAPTE.

Trotuare largi, puternic luminate.
Între un magazin alimentar şi o cofetărie, o săgeată de neon indică o scară ce coboară sub nivelul străzii. O reclamă luminoasă deasupra unei uşi metalice: FLIPPER - BAR ŞI JOCURI. Pe uşă o coală A4 cu un delfin desenat de mână.

INTERIOR. „FLIPPER".

Un bar mic şi sordid, semi-întuneric. Singurul spaţiu bine luminat e barul unde O CHELNERIŢĂ (40) corpolentă toarnă băutură într-un pahar.
Prin fumul dens de ţigări se văd maşini de jocuri mecanice aliniate pe un zid. Tineri îmbrăcaţi sărăcăcios, şoferi de taxi, rromi, adolescenţi lovesc butoanele sau privesc „norocul" altora.

Anton şi Răzvan stau la o masă scundă. Fumează şi beau votcă.
Răzvan ridică ochii către Anton.

RĂZVAN

Ţi-a plăcut?

ANTON

Ce, piesa?

RĂZVAN

Piesa, ce altceva?

Anton trage din ţigară şi ridică uşor din umeri.
Fragmente indistincte de conversaţie de la mesele alăturate.

ANTON
(nehotărât)

Interesantă.

RĂZVAN
(iritat şi agresiv)

Eh... căcat! Spui „interesant“ sau când nu ţi-a plăcut, sau când n-ai înţeles nimic.

ANTON
(uşor nedumerit)

Da' stai, mă, încet, ce sari aşa?

Uşa de la intrare se loveşte de perete.
Trei copii ai străzii năvălesc în bar râzând. Fac câteva sărituri, se împing, apoi o zbughesc afară.
Chelneriţa iese de după bar şi aleargă pe uşă afară, în urmărirea „infractorilor".
Câţiva clienţi râd...

ANTON

Am văzut-o ca pe... aşa: „Ia! Toată lumea atenţie, ce deştept sunt eu".

Anton priveşte la Răzvan, aşteptând un răspuns care nu mai vine.

ANTON

Şi să ştii că spun „interesant" şi când nu prea sunt multe de spus şi nu vreau să jignesc pe nimeni.

RĂZVAN

Nu mă jigneşti pe mine... A făcut-o Tichi, n-am făcut-o eu...

ANTON

Sigur că n-ai făcut-o tu...

Răzvan îl „fulgeră“ pe Anton.

RĂZVAN

Ce vrei să spui: „sigur că n-ai făcut-o tu“ ?

ANTON
(defensiv)

Da, mă, n-ai făcut-o tu, a făcut-o Tichi. Ce?

RĂZVAN

Adică să-nţeleg că eu nu fac nimic, sau ce? Asta vrei să spui?

Anton îl priveşte nedumerit.

RĂZVAN

Zi, asta vrei să spui?

Uşa de la intrare se deschide încet şi capul unuia dintre micuţii vagabonzi se strecoară...

CHELNERIŢA

Hai tu-năuntru, să vezi ce-ţi rup eu coastele!

Anton se holbează la Răzvan.

ANTON

Câteodată chiar că nu ştiu când glumeşti şi când nu.

(pauză)

Aşa ai un talent să faci din ţânţar armăsar.

(pauză)

Am spus eu aşa ceva?

RĂZVAN

Nu, da' la asta te-ai gândit.

Anton clatină din cap dezaprobator: „Nu ajungem nicăieri".
Răzvan mai trage un fum.

RĂZVAN

(mai agresiv cu fiecare propoziţie)

Da' tu ce căcat faci? Te-nvârţi toată ziua în biblioteca aia nenorocită. Şi-aştepţi pe cineva să vină să te întrebe dacă vrei să te ia în America.

(imitând)

„Oh, domnu' Anton, bine-aţi venit în America. Avem un doctorat care e perfect pentru dumneavoastră. Da' sigur că da. Bursă? Bineînţeles că bursă. Casă, masă şi două negrese grase şi frumoase, special pentru

dumneavoastră..."

Anton se holbează la el pentru câteva secunde.
Răzvan aşteaptă replica.
Anton se uită în jur... nimeni nu a remarcat ieşirea lui Răzvan.
Anton se ridică.

ANTON

Mă duc să mă piş!

INTERIOR. TOALETĂ.

Un WC cu plăci de faianţă lipsă, bălţi de urină sau apă... Pe un perete trei pişoare; vis-a-vis cabine.
Într-una dintre cabine, Anton stă în picioare, cu spatele sprijinit de uşă, privind înainte.
Anton oftează.
O inscripţie pe uşa cabinei: „ÎMI CURGI PRIN VINE, IOANA, TE IUBESC!"
Zgomotul picăturilor de apă.
Anton stă (cu pantalonii pe el) pe capacul WC-ului. Priveşte înainte. Întoarce capul.
Un desen pe perete reprezentând un penis în erecţie.
Zgomotul unei uşi deschizându-se.
Anton are capul în mâini.
O inscripţie scrijelită pe perete: „O AM MAI MARE CA CALU".
Zgomotul unui jet de urină.

INTERIOR. „FLIPPER“.

Răzvan şi Tichi la masă. Tichi radiază de fericire. Anton îl bate pe Tichi pe spate.

ANTON
(dând mâna cu Tichi)

Cum eşti?

TICHI

Foarte bine.

Anton arată cu degetul către o geantă enormă la picioarele lui Tichi.

ANTON

Ce cari?

TICHI

De la decor.

Anton priveşte la Răzvan şi se aşează.
Răzvan învârte paharul în mână.

TICHI
(către Anton)

Ce zici de piesa mea?

EXTERIOR. BULEVARD. NOAPTE.

Bulevard luminat şi pustiu.
O maşină se apropie, trece, se depărtează.
Anton merge pe trotuar cu mâinile îndesate în buzunare.
În depărtare, o haită de câini vagabonzi blochează trotuarul. Anton traversează strada pentru a-i ocoli.
Un câine ridică botul. Câinele latră. O dată. De două ori...
Lătrăturile se înmulţesc. Câinii se ridică lătrând şi se îndreaptă către Anton.
Câinii se apropie ameninţători.
Anton se preface a lua o piatră de pe jos şi „aruncă".
Haita se opreşte pentru câteva momente, apoi revine.
Anton face câţiva paşi către ei şi repetă gestul cu piatra.
Câinii se apropie.
Anton se întoarce şi se depărtează câţiva paşi, ca şi cum nu i-ar păsa de apropierea câinilor.
Între câini şi Anton mai sunt câţiva metri...
Anton se opreşte brusc, se întoarce şi priveşte fix în ochii celui mai apropiat dintre câini. După câteva secunde începe să... URLE şi să LATRE către câine.
Mirat, câinele se opreşte din lătrat. Ceilalţi îi urmează exemplul.
Anton îşi continuă drumul privind în spate cu coada ochiului.

Lătrături sporadice.
Câinii s-au oprit undeva în mijlocul străzii.
Anton coteşte pe o stradă lăturalnică. Lătrăturile aproape au încetat.
Anton merge pe o stradă prost luminată.
După câţiva paşi, după colţ, în intersecţie, Anton vede un grup de prostituate.
Anton se opreşte.
O maşină opreşte în dreptul fetelor. Un bărbat la volan, un altul în dreapta, alţi doi în spate. Una dintre ele merge la geam şi vorbeşte cu şoferul.
Anton priveşte.
Cea care a vorbit strigă ceva şi o altă fată se apropie.
Discută.
Anton se apropie.
Una dintre fete intră în maşină, în braţele celui din dreapta şoferului. Cealaltă ocoleşte maşina.
Cea care ocoleşte maşina e ANGELA. Uşa din spate se deschide, un bărbat iese, Angela intră, bărbatul o urmează. Maşina demarează în viteză, trece pe lângă Anton.
Anton urmăreşte maşina cu privirea. Câteva secunde. Anton întoarce capul în direcţia opusă.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. NOAPTE.

Întuneric
Respiraţie. Încă una.
Se aprinde lumina.
Anton se dezbracă, trage perdeaua duşului.

Apa ţâşneşte.
Anton se săpuneşte. Îşi freacă pielea cu putere.
Ciocănituri puternice la uşă.
Anton opreşte apa.

TICHI (O.S.)

Anton!

Uşa se deschide. Tichi e transpirat, speriat şi respiră greu. Anton e cu prosopul în jurul brâului.

TICHI

Ce dracu' faci, omule? Unde ai fost?

ANTON

Am venit pe jos... Da' ce-i? Ce s-a-ntâmplat? Hai înăuntru...

TICHI

Nu... Lasă... Ia-ţi ceva pe tine şi hai cu mine.

ANTON

Da' ce-i?

TICHI

Lu' Răzvan i s-a făcut rău. L-am dus la spital. E puţin mai bine acum, da' e rău de tot. Tot întreabă de tine.

ANTON

Da' ce-i? Ce-are?

TICHI

Ceva la creier.

ANTON

Doamne....

Anton îşi îmbracă pantalonii.

TICHI

Am venit şi mai devreme, da' nu erai acasă, şi am crezut că te-ai dus la cârciumă, şi-am fost până acolo.

(pauză)

Tot întreabă de tine.

Anton stinge lumina şi iese.
Întuneric. Zgomotul paşilor lor se stinge.

INTERIOR. SPITAL. NOAPTE.

Coridor lung, alb, luminat de neoane.

DOCTORUL (O.S.)

E un fel de... tumoare.

Un neon pulsează. Ţârâitul starterului.

DOCTORUL (O.S.) (CONT'D)

Dacă se îngrijea de când a aflat, poate mai avea şanse. Ştie de ea de mai bine de 10 ani.

Un alt hol pustiu. O infirmieră grasă traversează culoarul.

INTERIOR. SALON TERAPIE INTENSIVĂ. NOAPTE.

Un tub ieşind din nas. O perfuzie în venă. Un monitor cardio.
Răzvan zace în pat. E foarte palid.
Anton dă perdeaua la o parte şi intră.
Se aşează uşor pe marginea patului şi ia mâna lui Răzvan în mână.

ANTON

Ce faci tu, mă, aici?

RĂZVAN
(voce stinsă)

Ce faci, mă? Ai venit?

Anton zâmbeşte.

ANTON

Păi n-ai zis să vin?

Linişte.

RĂZVAN

Auzi, să pleci, în pula mea, de-aici.

ANTON

Ce spui?

RĂZVAN

În America.

ANTON

Da, mă, mă duc.

RĂZVAN

Tot zici că te duci... Să te duci. Să nu te mai văd.

ANTON

Mă duc. Sigur mă duc. Am aranjat.

RĂZVAN

Bun.

Tăcere.

RĂZVAN

Să le lăsăm lor ţara asta şi să plecăm toţi. Şi ultimul să le stingă lumina...

Anton zâmbeşte şi îşi fereşte privirea. Ochii îi sunt grei de lacrimi.
O asistentă tânără dă perdeaua la o parte şi îi face semn lui Anton că ar trebui să plece. Anton dă din cap că a înţeles.

ANTON

Eu mă duc. Te las să dormi puţin.

Anton se ridică şi îl sărută pe Răzvan pe amândoi obrajii.

ANTON

Să te faci bine, auzi? Data viitoare când vin le alergăm pe veveriţele astea pe coridoare, OK?

Răzvan strânge din dinţi şi îi prinde mâna lui Anton.

RĂZVAN

Să stingi lumina, în pula mea, înţelegi?

INTERIOR. SPITAL. RĂSĂRIT.

Văzut din exterior, prin fereastra de la capătul culoarului, Anton stă pe caloriferul scund de lângă fereastră, cu faţa la geam. Pare a avea lacrimi în ochi.
Sunetul oraşului: trafic, un oblon care se ridică, un câine latră undeva, un nume strigat, un plânset de copil.
Uşor, întreg sunetul oraşului e acoperit de respiraţia lui Anton. Curând, sunetul oraşului se stinge, iar respiraţia lui Anton acoperă totul.
Răsăritul soarelui prin fereastra de la capătul holului şi Anton aşezat pe caloriferul scund.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. ZI.

Angela ţine o oală de metal în poală şi curăţă cartofi.

Anton fumează pe marginea patului şi o priveşte.
Doar sunetul făcut de cuţit, pătrunzând în carnea cartofilor, rupe tăcerea.

ANTON

Am să vând casa.

Angela ridică ochii.

ANGELA

Ce casă?

ANTON

Casa părinţilor. La ţară.

Angela se opreşte.

ANGELA

Casa părinţilor tăi?

ANTON

Da... Amândoi au murit acu' câţiva ani şi de-atunci e părăsită. O să mă duc mâine s-o vând.

Angela se întoarce la curăţatul cartofilor.

ANGELA

Aha!

Se opreşte din curăţat.

ANGELA

Da' de ce nu te duci să stai acolo? Cre' că e mai mişto decât în gaura asta...

Anton o priveşte fix.

ANTON
(agresiv)

Eşti tâmpită? Nu ţi-am spus că vreau să plec în America?

Angela rămâne cu cuţitul în mână, surprinsă de ieşirea lui Anton. Se uită unul la altul.
Tăcere grea.
Angela lasă cartoful pe jumătate curăţat şi cuţitul în oală.
Priveşte în jos.
Anton stinge ţigara. Priveşte în scrumieră. Ridică ochii către Angela.

ANTON

Ţi-am spus că plec în America.

ANGELA

Când?

ANTON

În câteva...

Pauză.

ANTON

... luni.

EXTERIOR. SAT. ZI.

O casă mică la marginea unei livezi părăsite. Ţârâitul greierilor.
Muzica de petrecere rupe tăcerea pentru câteva secunde.
Muzica se opreşte.

TATĂL (O.S.)
(accent rrom)

Termină cu casetofonul acela, că-ţi rup gâtu'!

Ţârâitul greierilor.

INTERIOR. CASĂ. ZI.

Pereţii goi se zăresc printr-o uşă întredeschisă.

TATĂL (O.S.)

... şi pământu' nu-i aşa de mult cum am crezut şi...

Vocea unui adolescent îl întrerupe.

FIUL (O.S.)

Tataaaa!

Un adolescent înalt şi bine făcut, FIUL (18), traversează cadrul uşii şi se îndreaptă către ultima cameră. Ţine în mână un mobil. Se opreşte în cadrul uşii şi întinde celularul.

FIUL

Tase vrea cu tine.

Un bărbat înalt şi voinic, rrom, TATĂL (45) ia telefonul şi se îndreaptă către ieşire.

TATĂL

Da.... Bine. Zi.

Tatăl iese şi vocea se pierde uşor.

TATĂL

Nu. Pentru mâine. N-are treabă, mă, ăla cu...

INTERIOR. CASA PĂRINTEASCĂ. CAMERĂ. ZI.

Anton şi fiul sunt într-o cameră mică şi luminoasă. Tânăr, bine legat, fiul stă în centrul camerei. Anton stă cu spatele lipit de perete. Tăcere stânjenitoare...
Fiul face câţiva paşi, priveşte împrejur. Pare deja stăpân...

FIUL

Vinzi casa, nu?

Indiferent, Anton răspunde.

ANTON

Da.

FIUL

Şi îţi dă câţi bani vrei pe ea?

ANTON

Nu prea...

FIUL

Da, da...

Tăcere.

FIUL

Unde stai?

ANTON

În Bucureşti.

FIUL

Am fost şi eu la Bucureşti... E foarte mişto.

ANTON

Da, e mişto...

FIUL

Şi eu vreau să mă mut în Bucureşti. Mai încolo. E un bar în Piaţa...

Tatăl intră.

TATĂL

E... Te-ai hotărât ?

ANTON

3500. Nu pot s-o vând pe mai puţin.

TATĂL
(către fiu)

Ia du-te tu-n maşină.

Fiul iese.

TATĂL

Hai, fie. 3100.

Anton clatină din cap.

ANTON

Nu pot. 3500.

TATĂL

Nu pot să-ţi plătesc 3500 pe ea, omule. O iau pentru pământ... Nu mă interesează casa. Şi e puţin pământ...

Anton îl priveşte pentru câteva secunde, apoi iese din cameră.
Tatăl rămâne nedumerit în mijlocul camerei. Priveşte după Anton.
Anton iese din casă.

EXTERIOR. CURTE. ZI.

În mijlocul curţii se află un Mercedes la mâna a doua.
Anton traversează curtea şi se îndreaptă către poartă.
Tatăl apare la intrare.

TATĂL

Ce te-a apucat, omule?

Anton deschide poarta cea mare.

ANTON

Pierdem timpu' de pomană.

Stă lângă poarta deschisă ca o „invitaţie“, şi aşteaptă.
Tatăl îşi face cruce...

TATĂL

Doamne-Dumnezeule, pupa-ţi-aş tălpile tale! Ce dracu'...

Tatăl merge nervos la maşină, intră. Motorul porneşte.
Anton aşteaptă şi... transpiră.

Maşina porneşte uşor, se apropie de poartă. Se opreşte.
Tatăl deschide portiera, iese şi se uită la Anton.
Anton îl priveşte fără să clipească.
După câteva secunde, tatăl trânteşte portiera şi se îndreaptă către casă.

TATĂL

Să-mi sară ochii dac-am mai văzut aşa ceva. 3500. Hai că m-am săturat!

(către fiu)

Adă servieta încoace.

Mâna tremurândă a lui Anton pe poartă.

INTERIOR. CAPELA CIMITIRULUI. ZI.

Într-un coşciug simplu, de lemn, e întins RĂZVAN.
Lângă coşciug stă O BĂTRÂNĂ în negru, ţinută de braţ de o tânără subţire în negru, apoi Anton, Tichi, Marius, Sebi, alţi trei bărbaţi între două vârste, doi bătrâni.
Din când în când, tăcerea e ruptă de suspinele înfundate ale bătrânei.

EXTERIOR. CIMITIR. ZI.

Cei din capelă sunt acum în jurul gropii. Bătrâna geme uşor.

Pe o latură a gropii stă un preot şi un cântăreţ.

PREOTUL

... şi odihneşte sufletul robului Tău, Răzvan, în pace, într-un loc luminos şi cu verdeaţă. În Numele Tatălui, al Fiului şi-al Sfântului Duh, acum şi pururea şi-n vecii vecilor, Amin. Să-i fie ţărâna uşoară.

Preotul face un semn discret groparilor. Aceştia se apropie, trag scândurile de sub sicriu şi coboară uşor sicriul.
Suspinele bătrânei se înteţesc.
Sicriul a ajuns pe fundul gropii.
Preotul ia un pumn de pământ şi îl aruncă deasupra sicriului.
Bătrâna se apleacă, ia un pumn de pământ, dar nu poate să-l arunce. Îl lasă să se scurgă pe marginea gropii.
Se întoarce cu spatele la groapă. Geme uşor.
Tânăra ia un pumn de pământ şi îl aruncă pe sicriu.
Anton priveşte coşciugul. Lung.
Într-un târziu se apleacă, ia pământ în mână, întinde mâna pentru a arunca...

CUT TO:

BLACK. Zgomotul puternic al pământului lovind capacul sicriului. Secunde în întuneric.

EXTERIOR. CABINĂ TELEFONICĂ. ZI.

Anton e în faţa unei cabine telefonice.
E la doi paşi de uşă, cu o bucată de hârtie mototolită în mână.
Priveşte telefonul. Mototoleşte hârtia.
Deschide pumnul şi priveşte hârtia.

ADOLESCENT (O.S.)

Suni?

Lângă Anton stă un ADOLESCENT (16) îmbrăcat modest.

ANTON

Poţi să intri.

Deşi i-a spus tânărului să intre, Anton nu face nici un pas înapoi, blocând aproape intrarea.
Adolescentul îl priveşte două secunde, apoi se strecoară pe lângă el şi intră în cabină. Anton priveşte telefonul.
Adolescentul ridică receptorul, introduce două monede, formează un număr. Aşteaptă. Priveşte ecranul telefonului.
Aşează receptorul în furcă. Aşteaptă să primească monedele înapoi. Nimic. Mai aşează receptorul o dată. Nimic. Loveşte aparatul. Nimic.
Iese afară.

ADOLESCENTUL

Căcat, că nu merge!

Adolescentul se depărtează.
Anton îl urmăreşte cu privirea câteva secunde, apoi intră în cabină.
E transpirat.
Ridică receptorul, bagă monedele, citeşte numărul de pe hârtie, apasă tastele. Aşteaptă. Aşteaptă.
SURPRINS:

ANTON
(la telefon)

Aaaa... Alo. Da. Aaaa. Sunt Anton, cu plecarea.

Anton e surprins, confuz:

ANTON

Am banii. Plec mâine dimineaţă.

Pauză.

ANTON

Da? Bine, te-aştept.

Anton trânteşte receptorul în furcă.
Respiră ca după efort.
Priveşte afară.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. SEARĂ.

Becul unei veioze se aprinde.
Se stinge.
Camera lui Anton în semiîntuneric.
Veioza se aprinde.
Se stinge.
Două trupuri se disting în pat.
Lumina se aprinde.
Anton şi Angela sunt în pat. Amândoi sunt îmbrăcaţi sumar.
Angela ţine mâna pe comutatorul veiozei.
Anton se ridică din pat, merge la dulap, ia o cămaşă. Angela îl urmăreşte cu privirea.

ANTON

Trebuie să mă duc în oraş să iau câte ceva.

Angela stinge lumina.

ANTON

Lasă lumina aprinsă, te rog.

Angela ia mâna de pe comutator. Continuă să îl privească.
Într-un târziu se ridică din pat şi începe să se îmbrace: îşi dă jos boxerii lui Anton şi îşi ia chiloţii.

ANTON

Dacă vrei, poţi să vii cu mine... Sau poţi să mă aştepţi aici până mă întorc...

ANGELA

Nu, plec. Oricum trebuie să mă duc la lucru.

Cei doi se îmbracă în tăcere.

EXTERIOR. CASĂ VECHE. ASFINŢIT.

Uşa de lemn se deschide. Anton şi Angela ies din clădire.
Se opresc în faţa intrării. Par a avea să-şi spună ceva, dar nu ştiu cum să o facă...

ANTON

O iei către staţie?

ANGELA

Nu, o iau pe scurtătură...

ANTON

Bine... Eu mă duc către staţie să iau autobuzul.

Angela aprobă cu o mişcare a capului.

ANGELA

Vrei să ne vedem mâine?

Anton o priveşte.

ANTON

Mâine...

(pauză)

Aaa... bine, da.

Uşor atinsă de ezitările lui Anton:

ANGELA

Păi nu, dacă nu vrei...

ANTON
(defensiv)

Nu, nu... Vreau. Cinci, la cinci aici?

ANGELA

Bine. La cinci.

ANTON

Aşa facem.

ANGELA

Bine... Pa.

Angela pleacă.
Anton o petrece cu ochii pentru câteva secunde, apoi... se întoarce şi pleacă.
După câţiva paşi se întoarce şi se uită după ea. Se opreşte.
Angela se depărtează. Gleznele, picioarele, fesele, ceafa. Se depărtează...
Anton priveşte; e pe cale să spună ceva, să strige, dar se opreşte.
Sunetul tocurilor ei depărtându-se...

ANTON
(ţipă)

ANGELA!

Angela se opreşte, se întoarce, îl priveşte.
Cei doi pe strada pustie.
Anton se apropie de ea.

ANTON

Aşteaptă o secundă!

Anton se apropie de intrarea casei, intră.
Angela rămâne în mijlocul străzii. Face câţiva paşi către intrare.
Anton iese şi se apropie de ea.
Sunt faţă în faţă.
Anton o priveşte şi scoate... două bancnote de 50 de dolari din buzunar.
I le întinde Angelei. E vizibil încurcat.

ANGELA

Ce-i cu ăştia?

ANTON

Pentru tine...

ANGELA

Nu trebuie să mă plăteşti...

ANTON

Ştiu. Pentru tine...

Anton ţine în continuare bancnotele în mână. Tăcere.

ANTON

Ca să nu mergi la lucru în seara asta.

Angela zâmbeşte.

ANGELA

Vrei să rămân la tine peste noapte?

ANTON

Nu... O să ajung foarte târziu acasă...

(pauză)

Nu te duce acolo în noaptea asta. Stai acasă sau ... ce vrei tu... bine?

ANGELA

Nu înţeleg...

ANTON

Nu te duce niciunde în noaptea asta. Te rog. Bine?

(pauză)

Trebuie să plec.

Anton îi strecoară bancnotele în mână, o sărută pe obraji, se întoarce şi pleacă.
Angela îl urmăreşte cu privirea.
Anton se depărtează cu paşi mari.
Anton respiră ca după efort.

INTERIOR. COMPARTIMENT TREN. NOAPTE.

Trenul traversează o zonă industrială. Reflexia lui Anton în geam.

AGENTUL (O.S.)

Ai luat tot ce ţi-am spus?

Agentul stă pe bancheta de vis-a-vis. Sunt doar ei doi într-un compartiment de clasa a doua.
Anton priveşte în continuare pe fereastră.

ANTON

Da.

INTERIOR. CAFENEA. ZI.

Anton şi Agentul stau la o masă într-o cafenea cu pretenţii.
Anton notează pe o foaie de hârtie.

AGENTUL

Două lanterne şi cinci seturi de baterii.

(MORE)

Scena continuă cu vocea agentului ca V.O.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. (VOCEA AGENTULUI CONTINUĂ)

Anton e singur în cameră.
Pe pat şi pe masă sunt împrăştiate: sticle de plastic cu apă, conserve, câteva haine, o pătură, o carte, etc.

AGENTUL (V.O.) (CONT'D)
Nu poţi să iei mai mult de trei genţi cu tine. Şi nu mai mult de 20 de litri de apă.

Anton se mişcă repede: pune lanternele şi bateriile într-o pungă de plastic, iar punga în buzunarul unei genţi negre.

AGENTUL (V.O.) (CONT'D)
În mod normal ar trebui să ai cam 25 de litri pentru două săptămâni, da' e prea greu de cărat şi te descurci şi cu 20. Au mai făcut-o şi alţii şi n-au fost probleme...

Anton împătureşte sticle de apă în pungi şi le aşează în genţi.

AGENTUL (V.O.) (CONT'D)
Conserve. Două cutii de vitamina C. Chiar dacă nu ai nimic, să iei două în fiecare zi, să nu ţi se facă rău de la conserve.

Anton înveleşte cutiile de vitamina C în pungă.

AGENTUL (V.O.) (CONT'D)
O pătură, un rând de haine curate, pungi în care să te caci...

Anton împătureşte o pereche de pantaloni de stofă, un tricou cu limba Rolling Stone (limba scoasă afară).
Anton ia de pe masă ceasul electronic. Îl înfăşoară într-o pungă de plastic şi îl bagă într-unul din buzunarele genţii.

INTERIOR. COMPARTIMENT. NOAPTE.

Anton se ridică de pe banchetă.

ANTON

Mă duc să fumez.

INTERIOR. CORIDORUL VAGONULUI. NOAPTE.

Anton deschide fereastra.
Vântul îl loveşte în faţă.

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. NOAPTE.

Anton stă pe marginea patului. În faţa lui stau trei genţi negre.
Bătăi puternice în uşă...
Anton se ridică, deschide uşa. Angela intră în încăpere.
Fără o vorbă, Angela stinge lumina, se dezbracă, desface pantalonii lui Anton...

CUT TO:

INTERIOR. CAMERA LUI ANTON. NOAPTE. (CÂTEVA MINUTE MAI TÂRZIU)

Anton şi Angela fac dragoste.
Bătăi la uşă.
Anton se ridică, merge către uşă, o deschide.
Pe coridor, pe podea, Angela face sex cu un bărbat.
Anton îi priveşte fără să scoată o vorbă. Deodată, bărbatul se întoarce către Anton.
Bărbatul e AGENTUL. Îi zâmbeşte lui Anton.

AGENTUL (O.S.)

Trezeşte-te, ajungem.

INTERIOR. COMPARTIMENT. NOAPTE.

Anton e în compartimentul de tren. Se trezeşte din somn.
Luminile staţiei pătrund prin geamul compartimentului.

EXTERIOR. PORT. NOAPTE.

Depozite. Vase în depărtare.
Trei bărbaţi sar un gard înalt.

Anton, Agentul şi un BĂRBAT în salopetă (40), fiecare ducând câte o geantă, traversează o alee slab luminată.
Cei trei merg de-a lungul peretelui unui depozit.
Liniște.
Un fluier se aude undeva departe.
Anton se uită împrejur şi... se împiedică de o tablă de metal sprijinită de peretele depozitului. Tabla se prăbuşeşte cu un ZGOMOT PUTERNIC.
Cei trei încremenesc.
Bărbatul în salopetă pune geanta jos şi merge către colţul depozitului. Se aşează pe burtă şi scoate uşor capul după colţ.
Un paznic se apropie de depozit.
Bărbatul în salopetă se retrage uşor, sare în picioare şi aleargă înapoi.
Toţi trei încep să alerge. Se apropie de capătul depozitului când...
Anton se împiedică în geantă. E pe cale să cadă...
Paznicul a ajuns la colţ şi aprinde lanterna. Luminează.
Nimic. Nimeni.
După colţ, cei trei respiră greu.

EXTERIOR. PORT. NOAPTE.

În spatele unui depozit enorm, Anton şi Agentul.
Agentul numără banii.

AGENTUL

Două mii jumate.

Agentul îi întinde mâna lui Anton. Îşi strâng mâinile.

AGENTUL

O să fie în regulă. Nimeni nu vine în partea aia a vasului. N-o să ai nici o problemă.

ANTON

Mulţumesc.

AGENTUL

Să-ţi fie cu noroc. Hai, baftă.

Agentul se depărtează. Anton îl urmăreşte pentru câteva secunde cu privirea, apoi se întoarce şi se îndreaptă către colţul depozitului. Dă colţul şi... Un vas ENORM se află în faţa lui.

EXTERIOR. VAS. NOAPTE.

Anton şi bărbatul în salopetă traversează puntea.
Una dintre ferestre e uşor deschisă şi o rază de lumină se strecoară în afară.
Muzică orientală răzbate din interior.
Cei doi ajung la o uşă metalică. Bărbatul descuie uşa, aprinde o lanternă şi se strecoară înăuntru. Anton îl urmează.

INTERIOR. VAS.

Cei doi coboară un rând de scări de metal şi ajung într-o hală IMENSĂ. Podeaua e formată din capace de metal, fiecare prevăzut cu o roată metalică deasupra.
Bărbatul în salopetă îndreaptă raza de lumină a lanternei către un capac.

BĂRBATUL ÎN SALOPETĂ

Al patrulea din colţ.

Cei doi se îndreaptă către capacul indicat.
Bărbatul pune geanta jos şi îi dă lanterna lui Anton.

BĂRBATUL ÎN SALOPETĂ

Ţine lumina aici.

Anton ţine lanterna îndreptată pe roata capacului.
Bărbatul încearcă să învârtă roata.

BĂRBATUL ÎN SALOPETĂ

E înţepenită.

Se mai opinteşte o dată. Nimic.

Florin Şerban - America

BĂRBATUL ÎN SALOPETĂ

Ajută-mă şi tu.

Cei doi încearcă, încearcă şi... Un scârţâit metalic prelung... Capacul e deschis.

ANTON

Ce duc în astea?

BĂRBATUL ÎN SALOPETĂ

(trăgând de capac)

Porumb, grâu ...

Anton priveşte în jos.
O gaură neagră.
O scară ce se desfăşoară.

BĂRBATUL ÎN SALOPETĂ

Hai să coborâm.

Anton se mai uită în jos o dată, pune piciorul pe prima treaptă. Apoi pe următoarea.
Pe măsură ce coboară, întunericul îl înconjoară.

EDITURA LITERNET, 2006

Florin Şerban - America

BĂRBATUL ÎN SALOPETĂ (O.S.)

Ai ajuns la fund?

ANTON

Nu.

Întuneric.
Un sunet metalic.

ANTON

Am ajuns.

Scara e trasă în sus. Bărbatul apare la gura containerului.

BĂRBATUL ÎN SALOPETĂ

Acum genţile.

În enorma hală scufundată în întuneric bărbatul e luminat de lanterna aşezată pe podea.

EXTERIOR. PORT. NOAPTE.

Vasul enorm ca un monstru încremenit.

EDITURA LITERNET, 2006

INTERIOR. HALA CONTAINERELOR.

Frânghia e trasă în sus. Capul bărbatului apare la marginea deschizăturii.

BĂRBATUL ÎN SALOPETĂ

Asta a fost ultima. Hai, baftă.

ANTON

Mulţumesc.

Capacul se închide cu zgomot.
Întuneric.
Scârţâitul roţii ce se închide. Încuietorile. Paşi înfundaţi ce se depărtează.
Linişte absolută.
Zgomotul unui fermoar, apoi fâşâitul unei pungi de plastic.
Ceva metalic cade. Zgomot de geam spart.

ANTON

AH!

Zgomotul mâinii pipăind podeaua metalică. Ştergând podeaua...

ANTON

Au! Băga-mi-aş...!

Fâşâit de pungă.
Lumina unei lanterne puternice „rupe“ întunericul.
Anton îşi priveşte palma.
Palma e acoperită de o pulbere galbenă. În podul palmei are o tăietură şi un ciob mic înfipt în carne. Scoate ciobul.

ANTON

Aaa!

Anton luminează podeaua în jur. Podeaua e acoperită de aceeaşi pulbere galbenă. Pulberea a fost ştearsă din locul unde Anton a „aterizat“ şi a căutat lanterna.
Cealaltă lanternă e la un metru de el. Anton o ridică şi priveşte.
Are geamul spart. Becul e spart şi el.

ANTON

Bună treabă...

Anton luminează în jur şi priveşte.
Un cilindru înalt de patru metri, cu un diametru de zece metri.

ANTON

Frumos cavou...

Anton ciocăneşte uşor în peretele containerului. Sunet metalic, compact. Şterge peretele cu mâna.
Mâna îi rămâne acoperită de pulbere galbenă.

ANTON

Scuze, a rămas de la fostul chiriaş.

Anton pune lanterna jos, deschide buzunarul unei genţi, scoate o sticlă de apă.
Toarnă puţină apă pe rană. Rupe o bucată de hârtie igienică şi îşi înfăşoară mâna cu ea.

ANTON

Mda...

Scoate un sul de hârtie igienică, toarnă apă pe ea, se aşează în genunchi.
Şterge podeaua începând dintr-o margine. Şterge.
Aruncă hârtia folosită într-o pungă şi ia o alta. Şterge.
Se întinde şi stinge lanterna.
Întuneric.
Zgomotul hârtiei pe podeaua metalică.

INTERIOR. HALA CONTAINERELOR.

Întreaga hală se leagănă uşor din cauza ruliului. Se aude zgomotul motoarelor.
Capacul containerului.

INTERIOR. CONTAINER.

Întuneric. Zgomotul motoarelor.
Lanterna se aprinde. Întregul container se leagănă uşor.
Anton e întins pe pătură, lângă perete. E transpirat.
O pungă cu haine serveşte ca pernă. Alături de el e ceasul, o sticlă de apă cu câteva înghiţituri rămase, şi o pungă cu bucăţile de hârtie folosite la şters.
Anton se ridică.
Îşi şterge sudoarea de pe frunte şi priveşte ceasul.

ANTON

Ce?!

Acele ceasului arată 11:25.
Anton se întinde.

ANTON

Am dormit ceva. Încă puţin şi ajung în America.

Anton bea apă din sticlă. Îşi şterge fruntea de transpiraţie.

ANTON

Dacă nu vă supăraţi, e cald aici sau doar mi-e mie cald?

Linişte.
Anton ia sticla goală şi urinează în ea. După ce termină îi pune capacul şi o pune în spatele genţilor.
Se dezbracă. Rămâne doar în chiloţi. Se întinde pe pătură cu faţa în sus.
După câteva secunde se ridică, merge în centrul containerului şi se apleacă, se ridică, se apleacă.
Ridică un braţ, celălalt...
Se întinde pe pătură şi stă cu ochii în tavan. Respiră greu.

ANTON

Sport...

EXTERIOR. ÎN LARG. AMIAZĂ.

Marea e calmă, valurile sunt mici. Soarele arde.
În depărtare, vasul e un punct negru la orizont.

EXTERIOR. PUNTE. AMIAZĂ.

Un marinar aruncă o găleată de apă către un altul.

INTERIOR. CONTAINER.

Întuneric. Nici o mişcare. Respiraţia regulată a lui Anton.
Lanterna se aprinde. Anton stă în şezut pe pătură lângă genţi. Priveşte în gol. Secunde.
După câteva secunde ia o sticlă de apă şi bea. Priveşte sticla să vadă cât a mai rămas.
Caută în geantă.
Scoate o conservă.
Desface conserva.
Mănâncă.
Îşi şterge sudoarea de pe frunte şi priveşte în sus.

ANTON
(mestecând)

E caaald...

Mănâncă. Îşi reazămă capul de peretele containerului şi priveşte în sus.
Stinge lanterna.
Mestecă în întuneric. Se opreşte. Un râgâit. Sunetul cuţitului pe pereţii conservei.

EXTERIOR. VAS. NOAPTE.

Prova sparge valurile.

INTERIOR. CONTAINER.

Lanterna e aprinsă sub o carte.
Anton e întins pe pătură. Transpirat, palid, doarme.
Anton deschide uşor pleoapele. Se uită în jur şi închide ochii. Se strâmbă. Deschide iarăşi ochii.
Anton se ridică în şezut, cu greu, şi îşi duce mâna la frunte.
Bea apă şi... se opreşte. Tot ce are în stomac pare să-i vină înapoi. Se ridică, aleargă la geantă, ia o pungă şi vomită. Tuşeşte.
Se întinde pe pătură. Ia o gură de apă, îşi clăteşte gura, scuipă apa pe podea.

ANTON

Oh.... băga-mi-aş!

Priveşte ceasul: 1:16.
Se sprijină de zidul containerului, îşi şterge fruntea de sudoare şi priveşte în sus.
Merge în patru labe până la geantă, scoate cutia de Vitamina C, ia o pastilă.
În joacă, Anton scoate limba. Pastila e pe vârful limbii. Şi cade...

ANTON

Oo!

Ia pastila şi o bagă în gură. Priveşte din nou în sus.

ANTON

Puteţi să nu mai mişcaţi patul, vă rog? Mulţumesc.

Oftează. Îşi freacă fruntea.

EXTERIOR. ÎN LARG. ZI.

Marea e calmă.
Vasul înaintează încet.
Sunetul slab al unei sirene.

INTERIOR. VAS. PUNTE. ZI.

Sunetul puternic şi ascuţit al sirenei.
Uşa se deschide.

INTERIOR. CONTAINER.

Lanterna e aprinsă. Sunetul sirenei se aude slab.
Sprijinit de peretele containerului, Anton priveşte ceasul: 1:03.
Anton potriveşte ceasul la 1 fix.
Anton se ridică, merge către geantă, scoate o conservă.

ANTON

E timpul pentru marinarul Anton să ia şi el prânzu', nu?

Deschide conserva.
Mestecă. Priveşte ceasul.

ANTON

Încă doişpe zile şi câteva ore, baby.

(fredonează în engleză)

Babe... Babe...

Anton mestecă şi priveşte la cartea de pe pătură. „O mie şi una de nopţi".

ANTON

Să mă sugeţi.

EXTERIOR. ÎN LARG. NOAPTE.

Marea e calmă. Conturul vasului în întuneric. Câteva lumini licăresc la prova.

INTERIOR. HALA CONTAINERELOR.

Două siluete se desprind din întuneric. Pe măsură ce se apropie, se vede că sunt doi bărbaţi. Unul dintre ei are o lanternă.
Şoapte ininteligibile. Unul râde.
Se sărută.
Cel cu lanterna îl împinge pe celălalt. Acesta cade pe capacul unui container.

INTERIOR. CONTAINER.

Întuneric. Sunetul trupului căzând pe container. Anton face o mişcare bruscă în întuneric.
Sunete înfundate vin de deasupra.
Respiraţia accelerată a lui Anton.
Gemete de deasupra. Cuvinte ininteligibile. Secunde de tăcere, apoi gemetele se intensifică. Astfel de gemete nu pot însemna altceva decât sex.
Respiraţia accelerată a lui Anton.
Gemete, gemete... Orgasm.
Linişte. Anton nu face nici o mişcare. Se aude doar respiraţia lui accelerată.
Câteva cuvinte ininteligibile.

Linişte.
Paşi.
Paşii se depărtează... Sunetul unei uşi metalice închizându-se undeva departe. Linişte.
Respiraţia lui Anton revine încet la normal.
Lanterna se aprinde. Anton e lac de sudoare.
Îşi şterge fruntea cu mâna.
Expiră uşurat.

ANTON

M-am speriat ca un căcat...

Anton priveşte ceasul: 9:52, dar...
SECUNDARUL e încremenit
Anton scutură ceasul.
Secundarul începe să se mişte.

ANTON
(către ceas)

la vezi...

Anton se sprijină de perete cu ceasul în mână.
Potriveşte ceasul la 10 fix.

EDITURA LITERNET, 2006

Bea ultimele picături dintr-o sticlă şi priveşte în sus.

ANTON

Care-va-să-zică e vreme de dat la buci pe la 10. Cred...

Anton se întinde pe pătură şi stinge lanterna.

ANTON

Noapte bună.

Îşi aranjează perna făcută din haine în întuneric.
Linişte.
O sticlă se rostogoleşte din cauza ruliului...
... se rostogoleşte...
... atinge peretele.
Anton îşi schimbă poziţia în întuneric.
Sticla se mişcă din nou: se rostogoleşte...
Lanterna se aprinde!
Anton se ridică, luminează podeaua, ia sticla şi o pune în spatele genţilor. Stinge lumina.
Se aşează, se întinde. Linişte. Oftat.
Lumina se aprinde. Anton se ridică, ia o sticlă, urinează în ea.
Anton se aşează pe pătură. Stă. Îşi trece mâna peste frunte.

Se ridică, scoate cartea din geantă şi începe să citească cu voce tare.

ANTON (CONT'D)

Şi a doua zi plugarul a înjugat boul la plug şi s-a pornit să are. Numai că boul s-a pornit a se smuci, mai-mai să rupă plugul...'

(pauză)

Du-te, fă, în pizda mă-tii cu plugul tău!

Închide cartea. Stinge lanterna.

EXTERIOR. ÎN LARG. SEARĂ.

Marea e calmă.

INTERIOR. CONTAINER.

Zgomotul slab al motoarelor.
Ceasul: 11:30.
Anton stă ghemuit lângă peretele containerului. Are o pungă sub fund. Încearcă să defecheze.
Face eforturi vizibile. Inspiră, îşi ţine respiraţia, se încordează, roşeşte, expiră încet.
Reuşeşte.
Anton îşi şterge fruntea de sudoare cu hârtie igienică, apoi se şterge la fund cu aceeaşi hârtie.

O priveşte, o refoloseşte.
Împătureşte punga folosită drept toaletă, o pune într-o altă pungă şi o bagă în geantă.
Obosit, se aşează pe pătură, se sprijină de perete.
Bea apă. Pune sticla jos.
Anton ia lanterna în mână şi începe să deseneze cercuri de lumină pe peretele containerului. Stinge lanterna. O aprinde.
Cercuri de lumină.
Lanterna clipeşte.
Anton se uită în lumină.
Stinge lanterna.
O aprinde.

EXTERIOR. ÎN LARG. RĂSĂRIT.

Un răsărit perfect: o mare liniştită, soarele pe jumătate ieşit din apă, câţiva nori lungi.

INTERIOR. CONTAINER.

Întuneric. Linişte.

ANTON

Dacă nu vă supăraţi, e cam cald aici la dumneavoastră... Pot să deschid puţin fereastra?

Linişte.
Lanterna se aprinde. Lumina e vizibil mai slabă.
Şase sticle de apă rămase.

ANTON

... Patru, cinci, şase. Şase ori doi, doişpe. Doişpe litri de apa. Am căcat-o!

Se întinde pe pătură. E transpirat. Lumina lanternei clipeşte. Anton priveşte lanterna. Şi-o îndreaptă către chip. Lumina se micşorează vizibil. Anton închide ochii. Lumina se stinge.
Linişte.
Anton se ridică undeva în întuneric.
Fermoar, fâşâitul pungilor de plastic.
Paşi.
Zgomote metalice: deşurubat, baterii în lanternă, înşurubat.

ANTON

Şi... lumină!

Lumină puternică de la lanterna. Anton îşi îndreaptă lumina către faţă.
Încălzit parcă de lumina lanternei, chipul lui Anton se destinde.
Sunetul butonului şi lanterna se stinge. Întuneric.

EXTERIOR. VAS. AMIAZĂ.

Un MARINAR (25) udă puntea cu un furtun. Poartă pantaloni scurţi şi o pălărie de soare.
Un alt marinar se apropie din spate. Ţine în mână o găleată cu apă. Cel cu furtunul nu îl observă.
Aruncă apa pe cel cu furtunul.
Primul marinar ţipă, se întoarce şi pune furtunul pe cel cu găleata.
Un ordin într-o limbă necunoscută.
Cei doi privesc în sus şi se opresc din joacă.

INTERIOR. CONTAINER.

Lanterna e aprinsă. Ceasul lui Anton arată... 8:22.
Anton stă întins pe pătură şi respiră cu oarecare greutate.
Stă cu ochii în tavan, nemişcat.
Închide ochii.
Se ridică brusc, merge la una dintre genţi, scoate cutia de vitamina C, ia două pastile.
Se întoarce la pătură.
Se aşează. După câteva secunde scoate pastilele din gură, bea câteva guri de apă, priveşte câtă apă a mai rămas, bagă pastilele înapoi în gură, stinge lumina.
Întuneric.
Secunde.
Lumina se aprinde.
Anton priveşte ceasul: 8:24.

Anton scoate pastilele afară din gură, le pune pe pătură.
Mergând în patru labe se îndreaptă către una dintre genţi.
Scoate o conservă, o priveşte pentru câteva secunde.
O deschide.
Stinge lumina.
Întuneric. Sunetul fălcilor mestecând. Se opreşte. O mişcare bruscă în întuneric.
Aruncată, cutia de metal se loveşte de peretele containerului. În întuneric, ghicind după zgomote, Anton se întinde pe pătură. Linişte.

EXTERIOR. ÎN LARG. NOAPTE.

Marea e calmă.
Reflexia lunii deformate pe suprafaţa apei.

EXTERIOR. VAS. NOAPTE.

La marginea vasului, un marinar aplecat peste bara de metal priveşte în jos. La fiecare cinci secunde scuipă în apă.

INTERIOR. CONTAINER.

Întuneric.

Gemetele unui bărbat (sex) se aud de undeva de deasupra.
Respiraţia greoaie a lui Anton.
Gemete, gemete, GEMETE!
Linişte. Doar respiraţia lui Anton.
Paşi depărtându-se, o uşă metalică se închide undeva departe.
Anton geme uşor imitând zgomotele celor doi. Accelerează, accelerează, aprinde şi stinge lanterna în ritmul gemetelor, GEME!
Aprinde lumina.

ANTON

Să vă fie de bine...

Anton se întinde pe pătură, ia ceasul în mână şi îl priveşte: 8:10.

ANTON

O, domnii au fost grăbiţi în seara asta...

Anton priveşte atent ceasul.
Acele ceasului sunt ÎNCREMENITE.
Anton scutură uşor ceasul.
Nici un rezultat.

ANTON

Să nu-mi spui c-ai murit!

Speriat, Anton se ridică în şezut, scutură ceasul. Îl priveşte.
Scutură ceasul PUTERNIC. Îl priveşte.
Acele sunt ÎNCREMENITE.
Cu mâinile tremurânde, Anton scoate bateriile, le pune la loc. Priveşte ceasul.

ANTON

Aaaa!!

Scoate încă o data bateriile, le inversează, le pune la loc, priveşte...
... ACELE ÎNCREMENITE.
Scoate geamul ceasului şi ...
... cu degetul tremurând împinge uşor secundarul. O dată, de două ori. Ca o mângâiere. Secundarul e ÎNCREMENIT.
Scutură, scutură, SCUTURĂ.

ANTON
(ţipă)

Aaaaa!!!

INTERIOR. CONTAINER.

Zgomotul puternic al motoarelor. Întuneric. Respiraţia grea a lui Anton.
Lanterna se aprinde. Anton luminează ceasul.
Acele sunt încremenite.
Anton priveşte în sus. După câteva secunde se ridică.
Mişcările îi sunt greoaie.
Patru sticle de apă.
Anton aprobă din cap.

ANTON

Am belit-o.

Anton se aşează pe pătură. Închide ochii. Ia lanterna în mână. O aprinde, o stinge, o aprinde, o stinge, o aprinde... Întuneric. Cântă cu voce stinsă.

ANTON

Domnule controlor n-avem bilet, n-avem bilet, la-la-la, la...

(pauză)

... trenul ăsta-i trenul celor fără bani la-la-la la.

Anton zâmbeşte.

ANTON
(cântând)

Fără bani...

Anton se ridică, caută în geantă, scoate un plic şi se întoarce înapoi pe pătură.
Ia un teanc de bancnote şi le numără.

ANTON

O sută, două sute, trei sute, patru sute, cinci sute, şase sute, şapte sute, opt sute, zece, douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci, şaizeci. 860 de dolari.

Anton priveşte teancul.

ANTON

Bani.

Zâmbeşte trist.

ANTON

Money....

Anton pune banii înapoi în plic, iar plicul sub pătură.

Anton priveşte în sus, apoi către sticlele de apă rămase.

ANTON

Ultima gură de apă pe ziua de azi...

Anton bea. Priveşte cât a mai rămas în sticlă.
Puţin...
Stinge lumina.
Întuneric.

CUT TO:

INTERIOR. CONTAINER.

Anton stă pe pătură cu spatele sprijinit de perete. Ţine într-o mână o sticlă cu urină, în cealaltă o sticlă cu apă.
Anton îşi ţine respiraţia, bea din sticla cu urină, apoi bea o gură de apă. Se strâmbă.
Îşi şterge sudoarea de pe faţă, ridică privirea în sus.

ANTON
(ironic)

Mă întreb, oare ce oră e?

Linişte. Continuă să privească în sus.

ANTON
(ţipă)

Dacă nu vă supăraţi, ce oră e acolo?

Gâfâie de parcă ar fi alergat. Transpiră.

ANTON
(gemând)

E caaald... Îmi e cald, boilor. Boule. Îmi e cald.

Anton se întinde pe pătură.

CUT TO:

INTERIOR. CONTAINER.

Anton e gol, doar cu pantofii în picioare. Merge de-a lungul peretelui privind în sus.
Pune piciorul pe unul dintre şuruburile din perete şi...
... încearcă să se agaţe de un alt şurub cu mâna.
Piciorul îi alunecă.

Anton sare şi încearcă să se agaţe de capul şurubului ce iese în afară cu câţiva milimetri.
Fireşte, eşuează. Mai sare o dată.

ANTON

Aaaaaaaa!

Anton mai sare o dată şi încă o dată...
Fiecare săritură e mai mică în înălţime, până când ultima nu e decât o aruncare în sus a trunchiului. Picioarele nu se mai desprind de podea.
Cade în fund pe podea.
Respiră GREU, transpiră abundent, faţa îi e descompusă de efort.

ANTON
(geme uşor)

Vreau afară...

CUT TO:

INTERIOR. CONTAINER.

Întuneric.
Respiră greu, aproape şuierat. Din când în când geme uşor.

Zgomotul mâinii pipăind în căutarea unui obiect.
Anton geme şi...
Lumină.
Anton se ridică în fund. Are ochii închişi. E extrem de palid. Buzele îi tremură.
Anton îndreaptă lumina lanternei către ochii săi, şi încearcă să deschidă ochii. Geme de durere.
Anton scurge ultimele picături de apă din sticlă.
Anton ia lanterna de pe pătură şi o îndreaptă către...
... sticlele goale.
Câteva sticle cu urină. Niciuna cu apă.
În patru labe, Anton se îndreaptă către sticle.
Anton ia o sticlă la întâmplare şi încearcă să scurgă ultimele picături din ea.
Picătura se apropie de gura sticlei. Mâna lui Anton tremură, tremură...
Picătura îi cade pe bărbie şi se scurge pe gât. Anton o şterge cu palma şi îşi linge palma.
Azvârle sticla cu toată puterea către perete. Se prăbuşeşte pe pătură.
Se sprijină de perete, încercând să se ridice.

ANTON

AAAA! Scoateţi-mă de-aici!!! ALOOOO…

INTERIOR. HALA CONTAINERELOR.

Capacele containerelor abia se disting în întuneric. Nici o mişcare.
Vocea lui Anton răzbate slabă.

ANTON

Futăcioşilor!!! Unde sunteţi, futăcioşilor?

(pauză)

Haideţi să vă futeţi. Haideţi să vă futeţi…

Linişte.
Zgomotul unui obiect lovit ritmic de podea.

ANTON

Aici, aici, aici...

EXTERIOR. ÎN LARG. NOAPTE.

LINIŞTE absolută.
Vaporul e un punct la orizont. Marea e calmă.

INTERIOR. HALA CONTAINERELOR.

O uşă metalică se deschide departe. Două siluete se apropie.
Cel ce ţine lanterna ia o sticlă din mâna celuilalt. Îi şopteşte ceva. Râd.
Stau în fund, pe podea, unul în faţa celuilalt. Lanterna stă aprinsă lângă ei. Între ei se află sticla goală, culcată pe podea.
Se privesc, unul dintre ei învârte sticla.

Sticla se învârte cu zgomot pe podeaua metalică neregulată.
Cei doi aşteaptă rezultatul jocului...

INTERIOR. CONTAINER.

Lanterna e aprinsă pe pătură. Zgomotul făcut de sticlă deasupra se aude în interior.
Respiraţia şuierată a lui Anton...
Anton are ochii închişi. DOARME sau... ZACE cu faţa în sus.
Deasupra, sticla cade cu zgomot pe podea. Anton zâmbeşte uşor în somn.
Lumina lanternei licăre uşor. De sus se aud gemete.
Becul lanternei cu filamentul pâlpâind.
Anton geme în somn.

CUT TO:

INTERIOR. CONTAINER.

Anton e cu faţa în jos. Are ochii întredeschişi. Zâmbeşte uşor. Pare inconştient.

CUT TO:

INTERIOR. CONTAINER.

Anton e chircit în poziţie de fetus. Are ochii deschişi. Nu clipeşte.
Vena de la gât pulsează încet. Slab.
Anton e nemişcat.

CUT TO:

INTERIOR. CONTAINER.

Lanterna se rostogoleşte pe podea, provocând un joc de lumini la baza peretelui containerului.
Lanterna se rostogoleşte, se rostogoleşte...Se opreşte într-un echilibru temporar.
Se rostogoleşte din nou, se rostogoleşte... Se opreşte la baza peretelui.
Se rostogoleşte din nou în direcţia opusă. Se rostogoleşte, se rostogoleşte...
Se văd genţile, sticle aruncate...
Lanterna se opreşte lovindu-se de...
... mâna lui Anton.
Anton e cu faţa în jos, mâna stângă e căzută pe ceas.
Acelaşi ceas cu acele încremenite.
ACELE ÎNCREMENITE.
Zgomotul lanternei rostogolindu-se. Ceasul rămâne în întuneric.
ÎNTUNERIC.
ÎNTUNERIC.

Zgomot metalic PUTERNIC.
Scârţâitul roţii.
Zgomotul capacului deschizându-se.
Un con de lumină mătură podeaua.
Sticle goale, sticle cu urină, geanta, ANTON.
Gol, întins pe podea cu faţa în jos.
Capul unui BĂRBAT privind prin gura containerului.

[De aici mai departe, dialogul în engleză va alterna cu replici în română. Pentru a uşura lectura, dialogul în ENGLEZĂ va fi scris în ITALICE şi cu liniuţă de dialog, iar cel în ROMÂNĂ va fi scris NORMAL.]

BĂRBAT 1
(puternic accent hispanic în engleză)

– Hei, tu!

Anton nu se mişcă.

BĂRBAT 1

– Hei tu, sus...

Nici o reacţie

BĂRBAT 1

- Hei.... Ai ajuns!

Anton nu se mişcă.
Bărbatul se retrage.
Anton e nemişcat.
O scară de frânghie coboară. Capetele a doi bărbaţi apar la gura containerului.

BĂRBAT 2
(puternic accent hispanic în engleză)

- OAAAHHH! Ce miros...

Lumina lanternei îl găseşte pe Anton

BĂRBAT 2

- E mort?

BĂRBAT 1

- Nu ştiu.

Primul bărbat coboară pe scara de frânghie.
Ajunge la Anton. Cu o grimasă de dezgust, împingându-l cu piciorul, bărbatul îl întoarce pe Anton cu faţa în sus.

Anton e cadaveric, ochii închişi înfundaţi în orbite.
Bărbatul priveşte în sus, către gura containerului.

INTERIOR. SUFRAGERIE. ZI.

Razele soarelui pătrund în încăpere printr-o fereastră murdară; o fereastră la etajul 32 al unui bloc de locuinţe sociale. Muzică latino-pop de la difuzoarele unui televizor uriaş ce tronează în mijlocul unei încăperi aproape goale. În faţa televizorului, pe o sofa murdară, o FATĂ (12) priveşte captivată un video-clip. E obeză, de origine sud-americană, poartă jeanşi elastici. Mănâncă dintr-un bol.
Într-un colţ al încăperii, pe o saltea pneumatică, acoperit cu o pătură murdară, ANTON.
Palid, cu buzele crăpate, nebărbierit, doarme. La capul lui stă una dintre genţile negre.
Video-clipul se termină cu o explozie. Anton geme uşor şi...deschide ochii. Priveşte în jur, închide ochii încercând să-şi dea seama ce se întâmplă. Deschide ochii din nou. O vede pe fata din faţa televizorului.
Fata îi zâmbeşte.

ANTON

Unde sunt?

Fata continuă să îl privească zâmbind. Nu a înţeles...
Anton închide ochii.

ANTON
(engleză)

– Unde sunt?

FATA

– Bronx. Nueva York.

ANTON
(abia auzit)

– New York.

Anton închide ochii. Un zâmbet...

EXTERIOR. CARTIER DE LOCUINŢE SOCIALE. ZI.

Un teren de baschet împrejmuit cu gard de sârmă şi înconjurat de blocuri înalte (35 de etaje). Din cauza curenţilor de aer formaţi între blocuri, toate gunoaiele de pe teren plutesc în aer: pungi de plastic, ambalaje de hârtie, ziare...

EXTERIOR. BALCON. ZI.

Anton stă aplecat pe balustrada balconului şi priveşte în jos la gunoaiele zburătoare. E îmbrăcat cu pantalonii de stofă şi tricoul cu limba scoasă.

Anton priveşte în sus şi oftează.
Priveşte din nou în jos.
De la etajul 32 oamenii par furnici.
În balconul vecin, la acelaşi etaj, Anton observă un negru bătrân în scaun cu rotile.
Bătrânul priveşte în zare. La fiecare zece secunde scuipă peste balustradă. Într-un târziu, bătrânul întoarce capul către Anton.
Anton îi zâmbeşte.
Fără nici o expresie, bătrânul se întoarce de la Anton şi scuipă peste balustradă.
Anton se întoarce la „panoramă".
Sonerie.
Şoapte ininteligibile în spaniolă.
Anton se apropie de uşa balconului încercând să „prindă" ceva.
Brusc, uşa se deschide. Anton se fereşte să nu fie lovit de uşă.
Un TÂNĂR (25), musculos, cu aspect hispanic, năvăleşte în balcon. Furios, se apropie de Anton.
Din cauza vitezei şi a accentului, pronunţă cuvintele neterminate.

TÂNĂRUL

(puternic accent portorican în engleză)

- Noi nu fură'! Io nu ţi-am fura' banii! 'nţelegi?

Anton se dă un pas înapoi. Tânărul se lipeşte de el.

ANTON

- Eu n-am spus că tu mi-ai furat banii. Cineva mi i-a luat... Poate... Cei care m-au adus aici....

Tânărul apropie ameninţător două degete de fruntea lui Anton.

TÂNĂRUL

- Noi nu fură'!

ANTON

- Am înţeles...

Tânărul se dă un pas înapoi.

ANTON

- Cei care m-au adus la tine mi-au furat banii. Am rămas fără bani.

Tânărul îl priveşte fix.

TÂNĂRUL

- Două zile - 30 de dolari. Dă-mi banii acu'.

Anton îl priveşte.

ANTON

– *N-am nici un ban. Nici un dolar.*

Anton aşteaptă o reacţie din partea tânărului. Reacţia nu vine.

ANTON

– *Te rog...*

Tânărul stă în aceeaşi poziţie, neclintit. Zâmbeşte, sigur pe situaţie.

TÂNĂRUL

– *Tre' să plăteşti...*

ANTON

– *Nu am nimic.*

Tânărul intră în cameră. După câteva secunde se întoarce cu geanta. I-o arată lui Anton.

TÂNĂRUL

– *'ţi iau* geanta.

Anton nu are ce să spună. Încearcă totuşi.

ANTON

- E tot ce am... Ia-o dacă îţi trebuie...

TÂNĂRUL

- Nu-mi trebuie... Când ai 30 de dolari te întorci după ea...

Anton încuviinţează.

TÂNĂRUL

- Acum trebuie să pleci.

Anton încuviinţează.

ANTON

- Bine...

Anton trece pe lângă tânăr. Acesta rămâne în balcon. Îl urmăreşte pe Anton cu privirea.

EXTERIOR. BRONX. ZI.

Un metrou aerian văzut de dedesubt. Zgomotul infernal făcut de trenul ce trece pe deasupra.
Stradă murdară. Aglomeraţie. Chinezi, negri, hispanici, indieni, câţiva albi, copii.
Bulevard, aglomeraţie.
Anton merge privind în dreapta şi în stânga.
Magazine din care răsună muzică, tarabe cu haine colorate.
Pe treptele unui fast-food chinezesc, un CÂNTĂREŢ (50), nativ american (indian), cântă „Tatăl Nostru" în spaniolă, în timp ce îşi masează picioarele goale şi murdare.

CÂNTĂREŢUL

Padre Nuestro, que estas en el cielo,/ santificado Tu Nombre;/ venga a nosotros Tu reino;/ hagase Tu voluntad en la tierra como en el cielo.

Anton stă în faţa lui şi îl priveşte.
Cântăreţul îi zâmbeşte arătându-şi dinţii stricaţi.
Anton îi zâmbeşte şi el.

EXTERIOR. UPPER WEST SIDE. ZI.

Peisajul e cu totul altul: magazine scumpe, terase curate, taxiuri galbene, pomi, spaţiu.
Anton merge pe bulevard. E obosit, merge uşor încovoiat.

O FEMEIE (25) aleargă către el. Albă, blondă, părul strâns în coadă, îmbrăcată într-un costum de jogging alb imaculat. Suplă şi puternică.
Anton se opreşte şi o priveşte.
Femeia se apropie de el, îl observă, îi zâmbeşte politicos şi formal. Trece mai departe alergând.
Anton întoarce capul după ea.

EXTERIOR. TIMES SQUARE. ZI.

Agitaţie infernală: turişti de toate naţiile şi culorile vorbind în toate limbile, reclame animate uriaşe, claxoane, taxiuri, trăsuri trase de cai, oameni cu biciclete-taxiuri, uriaşele afişe ale ultimelor spectacole de pe Broadway...
În depărtare se vede Empire State Building.
Anton şi tricoul său alb cu limba scoasă sunt singurele puncte fixe în acest carusel. Anton priveşte.
La câţiva paşi de el opreşte un om cu o bicicletă-taxi. Îşi parchează vehiculul pe trotuar şi se şterge de sudoare. Îi aruncă o privire lui Anton, scoate un pachet de ţigări şi îşi aprinde o ţigară.
Anton îl priveşte.

ANTON

- Nu te supăra, ai cumva o ţigară în plus?

Tânărul îl măsoară, scoate pachetul, scoate o ţigară şi i-o întinde lui Anton.

ANTON

– *Mulţumesc mult.*

Anton îi zâmbeşte.

ANTON

– *Scuză-mă, poţi să îmi dai şi un foc?*

Omul scoate bricheta şi îi aprinde ţigara.
Anton trage cu nesaţ fumul în piept.

OMUL CU BICICLETA

– *De unde eşti?*

ANTON

– *Din România.*

OMUL CU BICICLETA

– *România... Eu sunt din Bulgaria.*

Anton e plăcut surprins.

ANTON

– *Chiar?*

OMUL CU BICICLETA

– *Mhm... Ştiu şi nişte români. Le împart ziarul.*

Anton rămâne cu ţigara la doi centimetri de gură.

ANTON

– *Da?!*

OMUL CU BICICLETA

– *Da. Împart ziarul în fiecare duminică.*

ANTON

– *Ziar românesc?*

OMUL CU BICICLETA

– *Da. Se numeşte... Diaspora. Plătesc cam prost, da'...*

Anton e în continuare blocat, dar fericit.

ANTON

– Poţi să-mi spui unde e redacţia, sau sediul? Aş vrea să vorbesc cu ei.

OMUL CU BICICLETA

– Ai ceva de scris?

ANTON

– Nu, da'...

Se uită în jur.

OMUL CU BICICLETA

– Am eu.

Omul cu bicicleta scoate un pix şi o carte de vizită din gentuţa bicicletei.

OMUL CU BICICLETA

– Trebuie să iei metroul că e departe.

Scrie.

EXTERIOR. BROOKLYN BRIDGE. ZI.

Podul legendar suspendat peste râul Hudson.
Pasajul pietonal.
În mijlocul aleii pentru pietoni, stând pe asfalt în fund, Anton îşi masează picioarele.
După orele de mers pe jos, picioarele lui sunt o RANĂ VIE.
O femeie între două vârste se apropie. Se opreşte o secundă, apoi îl ocoleşte suspicioasă.
Anton îi zâmbeşte.

EXTERIOR. SUNNYSIDE – QUEENS. ZI.

Stradă îngustă. Clădiri de cărămidă de o parte şi de alta a străzii.
Anton şchiopătează vizibil.
Numerele clădirilor: 27-23, 21-25, 27-27.
Anton se opreşte în faţa unei clădiri proaspăt renovate.

INTERIOR. CASA SCĂRILOR.

O uşă de lemn masiv cu o placă metalică aurită: „DIASPORA".
Anton apasă butonul soneriei. Un sunet discret vine de dincolo de uşă.
Anton aşteaptă.
Transpiră. Se aud paşi apropiindu-se, apoi... linişte.

EDITURA LITERNET, 2006

Uşa se deschide puţin şi un BĂTRÂN (65-70) îşi arată capul chel prin crăpătură.

BĂTRÂNUL
(în engleză cu puternic accent românesc)

- Da..

ANTON
(română)

Bună ziua... Sunt român... Am ajuns acum patru zile aici...

BĂTRÂNUL
(engleză)

- Da..

Anton îşi dă seama că, probabil, a comis o eroare şi schimbă limba.

ANTON
(engleză)

- Îmi pare rău... Sunt român şi am ajuns...

Bătrânul îl întrerupe.

BĂTRÂNUL
(engleză)

– Am priceput.

ANTON
(engleză)

– Oh... sunt într-o situaţie foarte... dificilă... Şi mă gândeam să discut cu dumneavoastră sau cu cineva din redacţie, poate se poate...

Bătrânul îl priveşte fără să clipească.
Anton insistă.

ANTON
(engleză)

– Vreau neapărat să vorbesc cu cineva din redacţie.

Bătrânul îl priveşte pentru câteva secunde fără nici o reacţie.

BĂTRÂNUL
(engleză)

– Aşteaptă aici.

Bătrânul închide uşa.
Paşii se depărtează. Linişte.
Reflexia lui Anton în placa aurită „DIASPORA“.
Uşa se deschide larg.

BĂTRÂNUL
(română)

Poftim înăuntru. Domnul director general te aşteaptă.

INTERIOR. REDACŢIE. ZI.

Anton îl urmează pe bătrân pe un coridor lung.
De o parte şi de alta a coridorului, dincolo de pereţii de sticlă, se văd birouri de plastic, rafturi de cărţi şi ziare.
Majoritatea birourilor sunt neocupate. Cei doi-trei, ce stau în faţa calculatoarelor, joacă un joc pe calculator.
Bătrânul bate la uşa pe care scrie „DIRECTOR GENERAL“.

DIRECTORUL (O.S.)

Da...

BĂTRÂNUL

E aici. Poate să intre?

DIRECTORUL GENERAL (O.S.)

Da, bagă-l înăuntru...

Anton intră în birou, uşa se închide în urma lui.
În spatele unui birou de lemn masiv, DIRECTORUL (50) vorbeşte la telefon. Un bărbat voinic, cu un chip jovial şi ochi inteligenţi.

DIRECTORUL
(vorbeşte română cu accent american)

Şi nu are cum să-ţi ceară atât... Nu îi dai.

Directorul îi face semn lui Anton să ia loc.
Anton se aşează pe o canapea din piele. Se uită în jur.
Birou decorat cu bun gust, deşi uşor prea încărcat: fotolii din piele, canapea din piele, o masă de cafea enormă, rafturi din lemn pe care stau cărţi de colecţie îmbrăcate în piele.

DIRECTORUL

N-are ce... Hai că... Nu, nu, nu. Am pe cineva în birou. Vorbim.

Închide telefonul. Se ridică şi vine către Anton.

DIRECTORUL

Mă scuzi...

ANTON

Vă rog... Vă mulţumesc că m-aţi primit aşa...

Dau mâna.

DIRECTORUL

Monescu.

Anton deschide gura să-şi spună numele, dar nu apucă.
Directorul îşi trage un scaun şi se aşează lângă canapea.

DIRECTORUL

Deci, cu ce te pot ajuta?

Anton nu ştie cum să înceapă...

ANTON

Am nevoie de ajutor...

Directorul i-o ia înainte.

DIRECTORUL

Când ai sosit?

ANTON

Acum două zile. Am călătorit... clandestin pe un vas.

DIRECTORUL

Serios?

ANTON

Da...

Directorul dă din cap admirativ.

DIRECTORUL

Bănuiesc că nu a fost foarte plăcut.

Anton a prins curaj.

ANTON

Deloc. Am fost norocos că am ajuns viu... De fapt, când am ajuns aici, eram mai degrabă mort decât viu. Nu îmi amintesc nimic. Probabil nişte marinari m-au găsit şi m-au scos de acolo. Am stat câteva, două, zile la nişte portoricani... Şi am stat până mi-am revenit...

Ciocănituri la uşă.

DIRECTORUL

Da!

Uşa se deschide şi bătrânul intră cu o tavă. Pune în faţa lui Anton o Coca-Cola şi un pahar.

ANTON

Mulţumesc frumos.

BĂTRÂNUL
(către director)

Să vă servesc cu ceva?

DIRECTORUL

Nu, mersi, Jenel, te sun eu.

Bătrânul se retrage.

DIRECTORUL
(către Anton)

Serveşte...

ANTON

Mulţumesc.

Anton îşi toarnă băutură în pahar.
Bea.
Directorul îl priveşte atent.
Anton se uită la director. Aşteaptă.

DIRECTORUL

Continuă, te rog...

ANTON

Da...

Anton nu ştie cum să continue.

ANTON

Probabil cei care m-au găsit, nu ştiu sigur, dar cineva mi-a furat toţi banii. Erau 800 de dolari. 860. Acum... am ajuns aici şi nu ştiu cum să încep... Nu cunosc pe nimeni, nu am acte... Nu am nimic.

Directorul dă din cap că a înţeles.

DIRECTORUL

O adevărată aventură.

Anton încuviinţează. Directorul zâmbeşte şi aprobă.

DIRECTORUL

De ce ai venit aici? În America?

Anton se blochează.
Secundele trec.
Directorul îl priveşte.

ANTON

Aici am vrut să ajung. Ăsta e singurul loc unde pot să fac ceva...

DIRECTORUL

Cum adică?

Anton îşi caută cuvintele.

ANTON

Adică... să fac ceva cu viaţa mea. Nu poţi să faci în România... Adică vroiam să fac ceva în viaţă, şi nu poţi în România.

DIRECTORUL

Înţeleg.

Tăcere.

DIRECTORUL

Ce studii ai? Ce făceai în România?

ANTON

Am terminat facultatea. Limbi străine: Engleză - Rusă. Am predat puţin rusa într-un liceu, apoi am lucrat la un ziar, la rubrica culturală. Şi-apoi într-o bibliotecă.

Directorul dă din cap aprobator.

DIRECTORUL

Şi ce ai de gând să faci aici?

ANTON

La început orice. Până mă pun pe picioare. Acum nu am nici un ban...

DIRECTORUL

Înţeleg.

Tăcere. Directorul priveşte undeva pe fereastră.

DIRECTORUL

Ştii, cea mai mare problemă a ta e lipsa actelor. Dacă ai avea o viză, un statut, ceva, te-aş putea ajuta.

Directorul se întoarce către Anton.

DIRECTORUL

Acum, tu eşti ilegal aici, şi cel care te angajează comite o ilegalitate. Şi legea e aspră aici cu cei ce comit ilegalităţi.

Speranţa dispare de pe faţa lui Anton.

ANTON

Înţeleg.

DIRECTORUL

Dificilă situaţie... Cred că cel mai bun lucru pentru tine e să... te întorci.

Anton dă din cap: „nu“.

DIRECTORUL

Da... nu poţi să ceri azil politic. Nimeni n-o să te creadă că eşti persecutat sau io ştiu ce. Acum câţiva ani... poate. Acum e prea târziu. Asta ar fi fost singura ta şansă. Ai venit prea târziu.

Anton priveşte în jos, la sticla de Coca-Cola de pe masă.
Bulele ce se ridică din lichidul maroniu.

DIRECTORUL

Nu prea ai ce să faci. Şi eu nu prea am ce să fac pentru tine...

ANTON

Deci nu mă puteţi ajuta în nici un fel...

DIRECTORUL

Aş vrea să pot face ceva pentru tine, dar nu pot. N-am ce.

ANTON

Da.

Anton se ridică greoi de pe canapea. Directorul se ridică şi el de pe scaun.

ANTON

Atunci... mulţumesc pentru timpul acordat…

Învins, Anton se îndreaptă către uşă.

DIRECTORUL

Îmi pare rău că nu te pot ajuta. Ai venit prea târziu. Eşti un băiat curajos...

Directorul se opreşte de parcă şi-ar fi amintit ceva.

DIRECTORUL

Totuşi... Ar fi ceva. Ia stai jos.

Directorul îi arată canapeaua şi se aşează pe scaun.

DIRECTORUL

Dacă scriem un articolaş despre tine?

Anton nu înţelege...

DIRECTORUL

Facem un articolaş cu aventura ta din România până aici. Spunem povestea, scriem despre speranţele tale, despre călătoria oribilă, despre curajul tău, despre cum ai ajuns prea târziu...

Anton priveşte uimit, jignit... Văzând că nu a convins, directorul continuă...

DIRECTORUL

Sigur, o să te plătim... 50 de dolari. 50 de dolari AMERICANI. Spui povestea unui redactor de-al meu, când termini primeşti banii. 50 de dolari pentru povestea ta.

Anton pare că nu a înţeles.

ANTON

Îmi daţi 50 de dolari?

Tăcere. Se privesc în ochi.

DIRECTORUL

N-ai înţeles, nu? Pur şi simplu n-ai înţeles...

Directorul oftează. Îşi caută cuvintele.

DIRECTORUL

Povestea ta e povestea tuturor celor care şi-au urmat visul. A celor care au fost în stare de orice ca să îşi urmeze visul. Toţi cititorii noştri au să se regăsească, într-un fel sau altul, în povestea ta. Şi toţi au să te simpatizeze. Şi... Cine ştie, dacă povestea are succesul la care mă gândesc eu, poate facem şi o chetă şi îţi vom putea plăti biletul de avion înapoi la „business class".

Lui Anton nu îi vine să creadă...

ANTON

Înapoi?! Nu vreau să mă întorc înapoi!

ANTON

Bine... Nici o chetă. Nici o problemă... Articolul, îţi facem o poză - 50 de dolari. Şi...

Directorul merge la birou, scoate dintr-un dulăpior o... sticlă de palincă în formă de pară, cu o pară în ea.

DIRECTORUL

Originară din Maramureş.

I-o întinde.

DIRECTORUL

Pentru tine...

EXTERIOR. TIMES SQUARE. ZI.

Anton stă drept, cu tricoul alb cu limba scoasă, murdar şi transpirat. La picioarele lui, într-o pungă albă de plastic, sticla. În spatele lui, clasica panoramă a Times Square.
Lumina unui blitz.

REDACTORUL (O.S.)

Gata!

Un tânăr grăsuţ şi ras în cap, EDITORUL (22), priveşte poza făcută lui Anton pe ecranul unui aparat digital pentru amatori.

REDACTORUL
(vorbeşte româneşte cu accent american)

Gata poza... Acu' mergem la bere şi la poveşti.

INTERIOR. PUB. ZI.

Cârciumă irlandeză: ferestre ce dau în stradă, lambriuri, mese de lemn, bănci de lemn. Localul e populat în majoritate de tineri bine îmbrăcaţi. Anton şi redactorul stau faţă în faţă la masă. În faţa lor - două halbe de bere.

REDACTORUL

Şi eu studiez limbile, şi motivu' pentru care lucrez la ziaru' ăsta e să câştig nişte experienţă...
Normal că n-o să îmbătrânesc aici...

Redactorul ia o gură de bere.

REDACTORUL

Da' deocamdată e ok: e linişte, nu te bate nimeni la cap... şi mai câştig şi experienţă.

Anton priveşte undeva dincolo de redactor.

ANTON

Ai o ţigară?

REDACTORUL

Nu fumez. Şi la noi în baruri nu se fumează.

Redactorul mai ia o gură de bere.

REDACTORUL

Aş vrea să câştig un travel scholarship. Asta-i o chestie mişto: ei îţi dau bani, şi tu te duci şi lucrezi peste tot ca intern, peste tot... Pe la redacţii de ziare americane din toată lumea, cu corespondenţi americani... Durează un an. Nu-i mişto?

ANTON

Ba da.

Încă o gură de bere.

REDACTORUL

Aş fi tare dacă aş lua o bursă de-asta. Mă gândesc să mă duc în Franţa, pe urmă în Germania. Pe urmă poate trec şi pe la Bucureşti.
Dacă mă duc la Bucureşti, poate îmi spui nişte şmecherii...

Redactorul priveşte la Anton.

REDACTORUL

Nu prea eşti vorbăreţ, nu-i aşa?

Anton îl priveşte.

ANTON

Aşa-i.

REDACTORUL

Nu trebuie să fii ruşinos... Spune orice, ce vrei...

Redactorul aşteaptă o reacţie, un răspuns, ceva...

REDACTORUL

Hai c-acuma-i rândul tău să spui ceva.

ANTON

Ce vrei să-ţi spun?

REDACTORUL

Despre tine. Spune-mi cum e în România, spune-mi despre cum ai venit încoace, descrie-mi vasul cu cuvintele tale...

Anton dă din cap convins şi învins. Tăcere.

ANTON

Îmi spui şi mie unde e baia?

Redactorul e dezamăgit.

REDACTORUL

La capătul culoarului, pe stânga.

Anton se ridică, se strecoară printre oameni, intră pe hol, deschide uşa.

INTERIOR. TOALETĂ.

Anton intră într-o toaletă COMPLET ALBĂ. Alb imaculat. Faianţa, gresia, chiuvetele, robinetele, pisoarele sunt de un alb mat. Linişte deplină.
Anton intră într-una dintre cabine, închide uşa în spatele lui. Urinează.
Nu se aude NIMIC altceva decât zgomotul jetului de urină.
Anton termină, îşi încheie pantalonii şi iese afară.
Anton ia apă în pumni şi îşi aruncă pe faţă. Ridică capul să se privească în oglindă şi vede pe oglindă, scris cu ruj roşu aprins: „TOŢI CAII MERG ÎN RAI". Anton priveşte inscripţia.
Secunde.
Anton se îndreaptă către uşă.

INTERIOR. PUB. NOAPTE.

Anton intră în bar. Afară e întuneric absolut, cârciuma e aproape goală. Doar două mese au rămas ocupate.
La una dintre ele, DOI DOMNI ÎN VÂRSTĂ stau faţă în faţă cu două halbe de bere neagră.
La cealaltă masă, cu spatele către Anton, stă o TÂNĂRĂ îmbrăcată într-un deux-piece roşu.
Anton priveşte derutat în jur.
Muzica nu mai cântă, chelnerii spală paharele - ora închiderii.
Anton se îndreaptă către unul dintre chelneri.

ANTON
(în engleză)

- Îmi spui, te rog, cât e ora?

Chelnerul îşi priveşte ceasul.

CHELNERUL

- Patru fără zece.

Anton rămâne blocat câteva secunde...

ANTON

- Patru?!

CHELNERUL

– Patru. Patru dimineaţa.

ANTON

– Patru?

Chelnerul îl priveşte intrigat.

CHELNERUL

– E totul în regulă, domnule?

Anton se uită în jur. Nu e o farsă. Face eforturi să-şi revină.

ANTON

– Da, da... Scuză-mă... La masa aceea era un domn. Tânăr, cu o cămaşă albă, chel.

CHELNERUL

– Îmi pare rău, domnule, am avut foarte mulţi clienţi în seara asta.

ANTON

– OK.

Anton priveşte în jur din nou:
... cei doi bătrâni,
... femeia în roşu.
Lângă femeie, pe bancă: PUNGA CU STICLA DE PALINCĂ.
Anton se îndreaptă către femeie. E la doi paşi de ea.

ANTON
(în engleză)

- Mă scuzaţi, doamnă, cred că punga asta e a mea.

Femeia se întoarce către Anton.

FEMEIA
(în română)

Da, e a ta.

Anton împietreşte.
FEMEIA E ANGELA.

ANTON
(în română)

Angela?! Ce dracu...

Angela zâmbeşte ÎNGĂDUITOR ŞI CALD.

INTERIOR. CONTAINER.

Întuneric. Zgomot metalic puternic: capacul containerului se deschide. Lumina zilei „umple" containerul. Ceasul cu acele încremenite...
Cuvinte într-o limbă necunoscută.
Anton zace pe podea cu faţa în sus. Ochii îi sunt larg deschişi, gura deschisă, buzele albe, limba îi atârnă afară din gură. Într-o mişcare de aparat continuă se vede trupul neînsufleţit al lui Anton îngheţat într-un spasm, doi marinari ce privesc prin gura containerului, capacele închise ale celorlalte containere, hala containerelor cu acoperişul deschis, [aparatul panoramează uşor], se vede portul şi animaţia, un banner în depărtare.
Banner: „WELCOME TO THE PORT OF ISTANBUL".

SFÂRŞIT.